

genç SOSYALİST

15 GÜNLÜK SİYASİ GENÇLİK GAZETESİ
11.11.1977 350 Krş
19

"Gençlik, öğrenci gençlik ve bilhassa işçi gençlik mücadelenin sonucunu belirleyecektir.„ LENİN

YAŞASIN BÜYÜK EKİM DEVRİMİ !

SGB GÜÇLENİYOR!

SGB MERSİN DENİZLİ ORDU TONYA, ARAKLI, şubeleri açıldı.

İşçi, emekçi, öğrenci gençliğin sosyalist birliğini adım adım hayata geçiren SGB'nin 5 yerde daha şubesi açıldı. Sağlıklı gelişmenin en açıkifadesi olan bu yeni şubelere yenilerinin eklenmesi beklenmeyen birşey değil. Şüphesiz ki bu sağlıklı gelişim bilimsel bir ilkenin "tavırda bağımlılık, örgütsel bağımsızlık" ilkesinin uygulanmasından ileri geliyor. İşte bunun içindir ki SGB gençlik içinde işçi sınıfı sosyalizminin kök salması gençlik hareketine doğru bir önderlik yapılması, yolunda serpilip gelişiyor.

Ayrıca SGB'nin ÇUBUK'ta temsilciliği açılmıştır.

Gazetemiz GENÇ SOSYALİST'in de ZİLE'de bürosu açılmıştır.

SGB'lileri Baskılar Yıldıramaz!

Sosyalist gençlik hareketimizin biricik temsilcisi SGB'nin gelişip güçlenmesi burjuvazinin şiddetini üzerine çekmektedir. Günlük yaşamda olağan hale gelmiş bu baskıların bir örneği de Mersin'de yaşanmıştır. Mersin Sanat Enstitüsünde militan bir çalışma yapan Genç sosyalistler, okul müdürünün ve bürokrasinin baskısına uğramaktadırlar. Öyle ki yeni öğrenim döneminin başlamasıyla birlikte okul içerisi sivil polislerle doldurulmuş, devrimci ilerici avına başlanmıştır. Bir avuç faşist öğrenci, polis himayesinde okula gelip gitmektedir.

Okuldaki ilerici devrimci öğrencilerin sempatisini kazanmış olan SGB yönetim kurulu üyesi A.Düzgün arkadaşımız okula diploma durumunu öğrenmek için gittiğinde, birinci şubeye, oradan da "misafirperverliği" ile ün yapmış Hal Karakoluna götürülmüştür. Arkadaşımıza tüm karakol personeli tarafından işkence yapılmıştır. Olay hakkında A. Düzgün arkadaş şunları söylemiştir:

"5.10.1977 çarşamba günü diploma işlerimi takip etmek üzere okula gitmiştim. Elimde üç adet Genç Sosyalist olduğu halde arkadaşlarla konuşuyordum. O anda üç polis yanıma gelerek gazeteleri istediler. Ben Genç Sosyalist'in yasal olduğunu söyleyerek vermek istemedim. Polislerden biri gazeteleri zorla alarak yırttı. Gazetelerin yasal olduğunu ve yırtmaya haklarının olmadığını tekrar hatırlatmam üzerine şeflerini çağırarak 'sayın şefim bu genç bize hakaret etti ne yapalım' dediler. Şef ve üç polis gel bakalım bizimle diyerek beni arabaya bindirdiler. Baştabirincişube şefi olmak üzere tüm birinci şube personeli tarafından her türlü hakarete uğrayarak ellerim morarıncaya dek dövüldüm. Birinci şube personeli "vazifesini" yaptıktan sonra Hal Karakoluna getirildim. Hal Karakolunda yapılan aramada üzerimde SGB bağış makbuzu bulundu. Daha önce Birinci şubedeki yapılan aramada bulamamışlardı. Makbuzu nerden aldığımı hangi örgüte dahil olduğumu sordular. Tabi bu sırada başta karakol komseri olmak üzere tüm karakol personeli tarafından sürekli dövülüyordum. Burada bir noktaya dikkat çekmek isterim ki; Tunceli'li ve Kürt olmam polislerin hıncını daha da arttırıyordu. Sabahleyin yeniden birinci şubeye götürüldüm". Sağ eğilimli öğrencileri "tehdit etmek gibi bir suçla" cumhuriyet savcılığına verildim. C. Savcılığı dosyanın eksik olduğundan geri çevirdi tekrar birinci şubeye getirildim. Her ne hikmetse eksik dosya ile yeniden C. savcılığına getirildim ve serbest bırakıldım."

Biz biliyoruz ki, Sosyalist gençliğe yapılan bu baskı ne ilk ne de sondur. Ülkemizden emperyalizm kovulmadıkça, kapitalizm yıkılmadıkça, işçi sınıfının öncülüğünde emekçi halkımızın Demokratik İktidarı kurulmadıkça bu baskılar devam edecektir. Acil görev demokrasi güçlerinin birliğinin sağlanmasıdır.

MERSİNLİ GENÇ SOSYALİSTLER

MAOCU SALDIRGANLAR HESAP VERECEKTİR!

II. MC'nin koynunda beslenen komandolar yalnız değiller. Onların olmadığı yerde, uluslararası gericiliğin başka temsilcileri, emperyalizmin başka uşakları çıkıyor ortaya.

Son günlerde, ülkemizre yükselen hareket içinde onurlu yerini alan Genç Sosyalistlere yoğun saldırılar yöneliyor. İşçi sınıfı biliminin öncülüğünde karşı devrimcilere karşı asla ödün vermeden yürüttüğü mücadele nedeniyle azgın saldırılara hedef oluyor Genç Sosyalistler.

Seydi Akçan kardeşimizin faşistlerce katledilmesinin üzerinden çok geçmedi daha. Her gün yeni haberler alıyoruz Çorum'dan, Denizli'den, Köyceğiz'den... Polis baskısı biryandan artıyor. SGB şubelerine saldırılar oluyor.

Kitleler içinde iyice tecrit olan maoculuk karşısında bugüne dek en tutarlı mücadeleyi işçi sınıfı sosyalistleri verdi. Onların gerçek yüzlerini gösterdi ve sürekli olarak onların karşı devrimci özlerini kabullenmeyenleri uyardı. Dünya çapında sosyalist sistemin karşısına gerici emperyalist güçlerle ittifak halinde çıkan, faşist İran Şahı ve kasap Pinochet'in baş destekçisi olan maoculuk, bildiğimiz gibi ülkemizde de 5 Şubat ve 1 Mayıs'ta kendini sergiledi, bugün de gene sosyalistler, ilericiler üzerine faşistlerle aynı cepheden saldırıyorlar.

31 Ekim gecesi Ankara'da, Türk-İş bloklarında, Servet Gülcemal kardeşimizi pusuya düşürdüler. Yaylım ateş altında yere düşen Servet, yaralı halde sürünerek evine kadar gitti.

İki gün geçmeden İncirli'de ilericilerin ve genç sosyalistlerin bulunduğu bir kahvehaneyi basmaya kalktılar. Silahlı saldırılarına rağmen püskürtüldüler Kaçarken de iki arkadaşımızı daha vurdular.

Onlar ölmedi. Sınıf mücadelesinde yara aldılar. Hesabı mutlak ödenecek birer yara...Yöre halkının da nefretini toplayan bu azgın saldırganlık cevabını alacaktır. Sosyalistlere kurşun sıkan eller kırılacaktır elbet.

Bir kere daha hatırlatıyoruz ki, orta yolcu politika nedeniyle maocuları demokrat saflarda görmek onların saldırılarını meşrulaştırmaktır. İşlenen cinayetlerin sorumluluğunda pay sahibi olmaktır. Sınıf mücadelesi onları yolunun üzerinden atacaktır. Ancak bu gerçeği bir an önce bilince çıkartmak, onlara karşı net tavır almak, tüm demokratların görevidir.

Maocu saldırganlar korkuyorlardı Servet'i pusuya düşürürken... Korkuyorlardı silah çekerken, korkuyorlardı kurşun atarken...

Korkacaklar, korksunlar...

Genç Sosyalistlere Baskılar Artıyor

11 Ekim 1977 Salı günü, SGB'nin "Çıraklık Yasasına Hayır" bildirisini dağıtan arkadaşlarımızı, aradan üç gün geçtikten sonra, 13 Ekim Perşembe günü, akşam üzeri Polis aramaya başlıyor.

Belirli güçlere, planlı bir şekilde şikayet yaptırıp, arama operasyonuna girişen Polisin, arkadaşlarımızı akşam üzeri aramasının nedeni; bildiri dağıtan arkadaşlarımızı sabahakadar bekletip, yılgınlık yaratmak. Karakolda bildiri dağıtan arkadaşlarımıza, Polis; "Buna benzer yerde bir daha karşılaşırsak kurşunlarız." "Pis solcular, bu vatanı siz mi kurtaracaksınız." vb. hakaretler yağdırarak baskı yapıyor. Daha sonra arkadaşların birer birer ifadesi alındıktan sonra Savcılığa sevkediliyor.

Savcı, alındı belgesinin bildiriye ait olmadığını söylüyor. Arkadaşların dayatması üzerine, alıkoyacak bahane bulamadığından, Savcı arkadaşlarımızı serbest bırakıyor.

Bizler, Köyceğiz'li GENÇ SOSYALİSTLER olarak, egemen güçlerin bu baskı ve saldırıları karşısında yılmayacağımızı ve mücadelemizi sürdüreceğimizi haykırıyoruz.

KÖYCEĞİZ'Lİ GENÇ SOSYALİSTLER

TURHAL'DA BASKILAR...

Ülke çapında İşçi-Köylü Öğrenci gençlere Sosyalizmin bilimini öğreten, onları işçi sınıfının siyasi hareketinin rehberliğinde birleştiren, gençliğin sosyalist örgütlenmesini üslenen Sosyalist Gençlik Birliği, burjuvazinin tüm saldırılarına karşın gelişip güçlenmektedir. Turhal'da da daha yeni kurulmasına rağmen İşçi-Köylü-öğrenci gençlik içersinde önemli ölçüde güçlenen SGB'ye karşı egemen çevreler ve polis her geçen gün baskısını artırmaktadır.

Turhal'da gerici bir kitapevinde meydana gelen patlama ve tahrip olayından sonra SGB üyelerinin ifadeleri alınmış, SGB yönetim kurulu üyeleri polis tarafından evlerinden alınarak uzun süre gözaltında tutulmuş ve ifadeleri alınmıştır. Bununla da kalmayıp polis SGB üyelerini cadde ortasında aramaya kadar vardırmıştır. Tokat'a giden SGB başkanını bir sivil polis takip ederek otobüs terminalinde üstünü aramış "sen buraya niçin geldin" biçiminde sorularla ifadesini almak istemiştir. Ülke çapında tertiplediği provokasyonlarla Sosyalizm ve demokrasi güçlerini yıldırmayı amaçlayan egemen güçlerin baskı ve terörü SGB'nin mücadelesini ve gençliğin hızla SGB'ye katılmasını engelleyemeyecektir.

Sosyalist Gençlik Birliği, karşısına çıkan engelleri aşa aşa güçlenecektir. Sosyalist Gençlik Birliği'nin, her türlü baskı ve engellemeye rağmen, Türkiyenin her tarafından güçlenmesi bunun bir kanıtıdır.

TURHAL'LI GENÇ SOSYALİSTLER

Çorum SGB Gecesi Yapıldı

Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm mücadelesinde Genç sosyalistler her geçen gün daha büyük güç ve kararlılıkla yerlerini alıyorlar. Tüm baskılara rağmen hızla gelişip güçlenen SGB .işçi, köylü, öğrenci gençliğin ileri unsurlarını sınıf mücadelesinin ileri mevzilerine hazırlıyor. İşçi sınıfı sosyalizminin ideolojik-politik hattında sarsılmaz bir kararlılıkla yürüyen SGB gençlik içerisinde günden güne artan bir ilginin odağı durumuna geliyor.

Geçtiğimiz günlerde düzenlenen Çorum SGB gecesi, bu olgunun somut göstergelerinden biridir.. Beşyüzü aşkın işçi-köylü gencin büyük bir ilgi ile izledikleri gece, tüm Genç Sosyalistlere bundan sonraki çalışmalarında örnek olacak nitelikteydi. Çorumlu arkadaşların, Genç Sosyalistlere yaraşır bir çalışma ile ortaya koydukları gecede, konuşmalar, halk türküleri, skeçler ve devrimci marşlar yeraldı.

Çorum SGB şube başkanı Rıza Kılıç'ın sosyalist örgütlenmeye değinen konuşması ile açılan gece, sosyalist çoşkuyla sürdü. Ayrıca Merkezden bir arkadaş güncel politik durum ve Genç Sosyalistlerin görevleri üzerine, ilgi ile izlenen bir konuşma yaptı. Çorum halk korosu ve SGB Ankara Korosu titiz bir çalışmayı sergileyerek, kitlenin haklı tezahüratını aldılar.

SGB'NİN ÖNÜNDEKİ GÖREVLER

SGB GENEL BAŞKANI ÖKKEŞ ÜNLÜBAYIR'IN ÇANKAYA ŞUBE ÜYELERİNE YAPTIĞI KONUŞMA

Arkadaşlar,

Bundan sekiz ay önce yaralanmamdan dolayı ayrılmak zorunda kaldığım zaman SGB, kuruluşunu henüz tamamlamıştı. Bugün tekrar döndüğümde gördüğüm, SGB'nin bir hayli yol katettiğidir. Geçtiğimiz dönemde üzerindeki çok yönlü baskılara ve kısıtlı imkanlarına rağmen, SGB, bugün 17 şube açmış durumdadır. Önümüzdeki günlerde şube sayısı bunun birkaç katına çıkacaktır. Fakat bu da SGB'nin gerçek gücünü yansıtmaktan uzaktır. Potansiyel olarak SGB'nin gücü, bunun çok ötesindedir. Bugün hemen hemen Türkiye'nin hiçbir yöresi yoktur ki orada bir genç sosyalistler grubu olmasın. Ve varolan bu genç sosyalist gruplarının büyük çoğunluğu, bir şubeyi açabilecek ve sürdürebilecek bilinç ve güçtedir. Bu tesbitten kalkarak Sosyalist Gençlik Birliği, örgüt ve tek tek kişiler olarak yapacağı sistemli ve gayretli çalışmalar sonucu, bu potansiyel güce ulaşmaya ve onu örgüt ağı içinde en verimli biçimde kullanmaya çalışacaktır.

Arkadaşlar,

Sosyalist Gençlik Birliği'nin gelişimini şu üç aşamaya ayırmak mümkündür:

1. Kuruluş,
2. Varolan hazır kadroların örgütlenmesi,
3. Sosyalist Gençlik Birliği'nin kitleselleşmesi.

Bunlardan birincisini tamamladık ve ikincisinden de epey mesafe katettik. Önümüzdeki dönemin bize yüklediği en önemli görev: Sosyalist Gençlik Birliği'nin kitleselleşmesi doğrultusunda önemli adımlar atmaktır.

Sosyalist Gençlik Birliği'nin kitleselleşmesi ne demektir ve nasıl belirlenecektir?

Sosyalist Gençlik Birliği'nin kitleselleşmesi, işçi, köylü ve öğrenci gençliğin bütün kesimlerinin sosyalist, ileri elemanlarının örgüt çatısı altında birleştirilmesi ve örgüt çatısı altında birleştirilen sosyalist gençlerin her birinin kendi kesimindeki gençliğin yönlendiricileri, başka bir deyişle onların çıkarları için verilen mücadelenin gerçek temsilcileri olmaları ile mümkündür. O zaman SGB, emekçi ve aydın gençliğin bütün kesimlerinin çıkarlarının gerçek temsilcisi ve onları ileriye götürücü kollektif bir güç olacaktır. Sosyalist Gençlik Birliği'nin tek bir gençlik kesimiyle sınırlı kaması, bu kesimdeki bütün gençleri kapsasa bile, kitleselleşmesi demek değildir. SGB'nin kitleselleşmesi işçi, köylü ve öğrenci gençliğin sosyalist birliğinin sağlanması ile mümkündür ve bu da yukarıda dediğimiz gibi bütün gençlik kesimlerinin sosyalist unsurlarının kazanılması ve bunların gençliği yönlendirmesi ile mümkündür. Bilinmesi gereken diğer önemli bir husus da Sosyalist Gençlik Birliği'nin kitle karakteri ile onun sosyalist olmasının birbiriyle çelişmediği, tersine bu iki niteliğin birarada onu belirlediğidir. Yani Sosyalist Gençlik Birliği, hem sosyalist hem de kitlesel bir örgüt olmalıdır.

Şüphesiz henüz bu anlatılan noktada değiliz ve bu noktaya gelebilmek için bir hayli mesafe katetmemiz gerekecektir. Bu mesafe nasıl katedilecektir. Başka bir deyişle, Sosyalist Gençlik Birliği'nin kitleselleşmesi nasıl bir yol takip edilerek sağlanabilecektir?

Bütün yol ve yöntemlerin uygulanabilmesinin o yol ve yöntemlerde anlaşan kişilerin fedakarlıklarına ve gayretli çalışmalarına bağlı olduğunu bilerek bunları şöyle sıralayabiliriz:

Birincisi,
İşçi sınıfı sosyalizminin ideolojik ve politik hattını şaşmadan takip edebilmek. Sosyalist Gençlik Birliği'nin bu temel ilkesinin çiğnenmesi onu yolundan çevirmeye yetecektir. Bu yüzden biz diyoruz ki "yolumuz işçi sınıfının yoludur" Ve ekliyoruz: Fakat işçi sınıfının yolu kimilerinin zannettiği gibi CHP kuyrukçuluğu ve "yaşasın DİSK"'de sloganlaşan ekonomizm değildir. İşçi sınıfının yolu işçi sınıfı sosyalizminin yolu yani onun partisinin yoludur.

İkincisi,
Bütün gençlik kesimlerinin ileri unsurlarını kapsamaya yönelik bir örgüt sistemi ve işleyişi: bu anlayıştandır ki biz örgüt sistemimizde genç işçilerin bulunduğu işyerlerini, mahalleleri, okulları ve köyleri temel birim olarak aldık. Bugün bu kesimlerde kurduğumuz grupların yerini zamanla şubeler alacaktır. Bu temel birimlerin merkezi olarak birleştirildiğinde oluşan örgüt sistemimiz bağımsız ve demokratik merkeziyetçi işleyişe sahip olacaktır. Örgüt işleyişimiz işçi sınıfı sosyalizminin politik hattından şaşmamak ve demokratik merkeziyetçi işleyişi bozmadan mümkün olduğu oranda esnek olmalı; kişi ve organ insiyatifini köreltici değil geliştirici olmalıdır. Düşülmesi muhtemel bir yanılgı olan organ işleyişinde parti taklitçiliğine varan katılıklardan kaçınmak; kişileri geliştirici değil, altından kalkamayacağı ve bu yüzden de kaçırıcı olan ağır işlerle görevlendirmemek gerektiğine dikkat edilmesi gerekir. Bu tip şeylere organ işleyişini zedeleyici olduğunu bilerek, daha fazla tecrübelere sahip olan aramızda çalışan partili arkadaşların özellikle dikkat etmesi gerekir.

Üçüncüsü,
Doğru ideoloji ve politikayı takip etmek ve sağlam bir örgüt biçimine sahip olmak kitleselleşmeyi sağlamak için yetmez. Aynı zamanda bütün emekçi ve aydın gençlik kesimlerine yönelik politika yapabilmek, bütün gençlik kesimlerini yönlendirebilmek için çok değişik çalışma biçim ve yöntemlerini bulup uygulamak gerekir. Emekçi ve aydın gençliğin bütün kesimlerinin ekonomik demokratik çıkarları için verilen mücadelede yer almak ve onları yönlendirmek, bu doğrultuda en ufak imkandan faydalanmak gerekir. Genç insanların çok yönlü gelişmelerini sağlayıcı, onları bedeni sosyal ve kültürel açıdan geliştirici bütün çalışma biçimlerini uygulamak gerekir. En önemlisi de, bütün bu çalışmaları genç insanların siyasi olarak yetiştirilmesi ve yönlendirilmesi faaliyetleri ile tamamlamak, bu her iki çalışmanın en iyi birliğini sağlamak gerekir.

Dördüncüsü; ve son olarak söylemeliyim ki, kitleselleşmenin sosyalist kitleselleşme olabilmesi için daha fazla insanı kazanmak yetmez, bu kişilerin ideolojik ve politik olarak gelişmeleri, onların politik yetkinlikle birlikte militanlık vasıflarını kazanmaları şarttır. Bu yüzden SGB'nin ideolojik ve politik eğitime önem vermesi, üyelerin mücadele içinde gelişmelerini sağlayıcı çalışmalar yapması gerekir. Ustanın, "Sosyalist Gençlik Örgütü; hem işçi sınıfı biliminin öğrenildiği bir okul hem de gençlerin mücadele içtine yetişme yeri olmalıdır" sözü bize ışık tutmalıdır.

Bütün bu yol ve yöntemleri takip ederek Sosyalist Gençlik Birliği'ni kitlesel bir gençlik örgütü yapabileceğimize inanıyoruz. Yolumuzun doğruluğu, azmimiz, cesaret ve fedakarlığımız bu inancımızın güvencesidir.

Genel olarak değindiğim bu prensiplerin önümüzdeki günlerde gerek örgüt ve gerekse tek tek kişiler olarak bize yüklediği önemli görevler vardır:

Birincisi,
Saflarımızda genç işçilerin henüz gerekenden çok az olduğunu bilerek genç işçilere yönelik yoğun çalışmalar yapmalıyız. Saflarımıza genç işçi kazanmak önümüzdeki dönemde her genç sosyalistin en baş sorumluluğu olmalıdır. Her arkadaş ne kadar genç işçi arkadaşımızınsaflarımıza katılmasını sağladığını sürekli düşünmelidir ve genç işçi kazanmak bir yarış konusu olmalıdır. Şüphesiz bu konuda ferdi çabalar tek başına yeterli değildir. Bu ferdi çabaların Genel Merkez ve şubelerce düzenlenen genel çalışmalarla yönlendirilmesi gerekir. Eğer gerekiyorsa genç işçi çalışması için aydın arkadaşlardan kurulu gruplar oluşmalıdır.

İkincisi;
Okulların büyük bir kısmının açıldığı ve bir kısmının da açılmakta olduğu şu günlerde okullara yönelik olarak yoğun ajitasyon ve propaganda faaliyetleri içine girmek ve bu doğrultuda en ufak bir ihmalde bulunmamak gerekir.

Arkadaşlar,
Biz gençliğin sosyalist kitle örgütünün yaratılması doğrultusundaki çalışmalarımızı gençliğin anti-faşist ve anti-emperyalist güçlerinin birleştirilmesi faaliyetlerimizle birlikte yürüteceğiz. Bu her iki çalışma aynı süreci kapsıyacak ve birbiriyle uyumlu gelişecektir. Anti-faşist güçbirliği meselesinin yoğun olarak gündeme geldiği şu günlerde bu konuda önemli bulduğum bir kaç noktaya değinmek istiyorum.

Gençliğin cepheleşmesi kendi başına ele alınacak bir sorun değildir. Gençlik cepheleri genel olarak toplumda süren cephe gelişimlerine uygun olmalıdır. Ve Sosyalist Gençlik Birliği'nin güçbirliği ve cephe politikasını belirleyen işçi sınıfı siyasi hareketinin cephe politikasıdır. İşçi sınıfı siyasi hareketinin genelde kurduğu cephelere uyumlu olarak Sosyalist Gençlik Birliği de gençlik içinde cepheleşmelere gider ve bu gençlik gücünün genel cephede yer almasına çalışır. Ülkemizin bugünkü somut durumda tespit edilen ve şüphesiz doğru olanı anti-faşist güçlerin faşist tırmanışa karşı birliğidir. Gençliğin ortak çıkarlarının bir gereği olarak da ortaya çıkan bu anti-faşist birliğin gelişmesi için SGB ve bütün üyeleri elinden gelen her çabayı gösterecektir.

Sosyalist Gençlik Birliği, demokratik kuruluşların oluşturduğu güçbirliği platformuna katılan gençlik örgütlerinin kendi aralarında da bir güçbirliği oluşturmalarını savunmaktadır. Bu, hem gençliğin demokratik eğilimlerinin sistemli cepheleşmeleri doğrultusunda önemli bir adım olacaktır, hem saldırılara karşı bir dayanışma olacaktır.

Okulların açıldığı şu günlerde bu güçbirliğini toplantı ve demeçlerle sınırlamamak, bunu tabanda tavır ve eylem birliğine götürmek gerekir. Gerek faşist işgallerin kırılması ve gerek faşist saldırıların durdurulması için, bütün demokratik gruplar arasında ortak mücadele biçimlerini tespit edip, uygulamaya çalışılmalıdır.

Arkadaşlar,
Güçbirliği meselesi bugün bir sene evvelkinden çok daha önemli bir noktaya gelmekle kalmamış, aynı zamanda çok daha olanaklı hale gelmiştir. 1. MC hükümeti siyasi baskı ve terörünü, demagoji ve seçimlere yönelik ekonomik politikasıyla geniş emekçi kitlelerin gözünde bir parça saklayabilmişti. Seçim derdi de olmayan ikinci MC hükümeti, tekelci ve dışa bağımlı kapitalizmin gelip dayandığı çıkmazı atlatabilmek için hayat pahalılığını bir kaç misli artıran zam, enflasyon vs. tedbirlerine başvurmuştur. Bugün MC'nin siyasi baskıları ekonomik baskılarıyla birleşmiş ve böylece geniş emekçi kitleler gözünde MC'nin gerçek yüzü ortaya çıkmıştır. Bu yüzden faşist tırmanış karşısında çok büyük ve hazır bir potansiyel vardır. Güven verici bir anti-faşist güçbirliği bu potansiyel gücü demokratik kitle eylemleriyle faşist tırmanışa karşı aktif bir güce çevirebilecektir. Bu durum anti-faşist güçbirliğinin çok daha özenle ele alınmasını gerektirmektedir. Bunun için de; Birincisi, grup çıkarlarını güçbirliği çıkarları üstüne çıkaran grupçu sekter tavırlardan kaçınmak; ikincisi, güçbirliği meselesini sabote edici, onu ciddiye almayan, gerçek özünden saptıran tavırlara karşı amansız olmak ve teşhir etmek gerekir. Bu yanlış ve saptırıcı tavırların başında demokratik kuruluşlar tarafından oluşturulan güçbirliği platformuna oyalama taktiğiyle katılmayan DİSK tarafından sansasyonel bir biçimde sunulan UDC gelmektedir. CHP "milleti cephelere bölme" sağ demagojisiyle anti-faşist güçbirliğine karşı çıkarken ve DİSK yönetiminin çoğunluğu da karşı iken, bir siyasi çizgi tarafından — tam da bu siyasi çizginin çalışma metoduna uygun olarak — komplocu bir biçimde DİSK adı altında CHP sırtında kurulan, UDC hayatın kendisi tarafından reddedilerek iflas etti. Buna benzer saptırıcı tavırlar önümüzdeki dönemde de çıkabilir. UDC meselesinde olduğu gibi bunlara karşı da, başta işçi sınıfı sosyalistleri olmak üzere tüm devrimci ve demokratik güçlerin dikkatli ve acımasız davranması gerekmektedir.

Arkadaşlar,
SGB kurulduğundan bu yana sürekli olarak işçi sınıfı sosyalizminin ideolojik ve politik hattını takip ettiğini ve başarılarının buna bağlı olduğunu söyledik. Bugün bizleri daha cesaretle ve daha bir inançla takip etmeğe sevk eden gelişmeler olmaktadır.

Siyasi gelişmeler, hayat, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin söylediklerini doğruluyor. Anti-faşist güçbirliğini kendileri ile CHP arasında bir olay olarak gören ve kendi dışındaki devrimci,demokrat siyasi çizgileri adeta başını kuma gömercesine yok sayan siyasi çizgiler tam net olmasa da bu tavırlarından vazgeçmişlerdir. En azından eski tavırlarının yanlış olduğunu kabul ederek o tavırlardan ayrılmaya başlamışlardır. UDC ile CHP'nin iktidara gelememesinin taraftarları üzerinde yarattığı demoralizasyonu silmeye çalışan çizginin de, UDC'nin iflasından sonra biraz da olsa ayılması ve UDC benzeri yeni manevralara başvurmak yerine daha olumlu bir çizgiye gelmesi beklenir. Benzeri bir gelişme de sosyalist hareketin birliği meselesinde meydana gelmektedir. Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin hareketin dağınıklığı tespitinde birliğin sağlanmasına yönelik tavırlarına karşın kendilerini "işçi sınıfının almaşıksız partisi" sayanların kimi bu yanlış tavırlarını anlamaya ve terk etmeye başlamış ve kimi de bütün inatlarına rağmen hayat tarafından reddedilmektedir.

Bu gelişmeler ve genel olarak goşizmin içinde bulunduğu çıkmaz, hayatın goşizmin taktik ve stratejik öngörülerini red ve uygulanamaz etmesi Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'ni sol-ileri kişiler gözünde ve gruplar karşısında cazibe merkezi haline getirmiştir. Bu durum Türkiye siyasi işçi sınıfı hareketi önünde gelişmelere açık bir perspektif yaratmaktadır.

Bütün bu gelişmeleri görerek biz daha azimle ve daha cesaretle bu yolu takip edeceğimizi söylüyoruz.

Tektaş Ağaoğlu ile Röportaj

Genç Sosyalist: Hapishaneye hangi gerekçeyle konuldunuz?

Tektaş Ağaoğlu: TSİP'e yakın GERÇEK gazetesinin sahibi ve sorumlu yazışleri müdürü olduğum sırada 12 Mart döneminin sıkıyönetim mahkemeleri üzerine yazdığım bir yazıdan ötürü hapse konuldum. Sıkıyönetim mahkemelerinin kararlarını eleştirdiğim için orduya hakaret etmekle suçlandım. Yargılanıp makum oldum. Mahkeme kararında, solcuların orduyu kötülemek için sıkıyönetim mahkemelerini hedef aldıkları söyleniyordu. Kararda şöyle bir ibare de yer alıyordu: "... Sola karşı etkin bir mücadele vererek ülkeyi dar boğazlardan çıkaran Türk Silahlı Kuvvetlerine duyulan nefretin yansıtılması şeklinde kabulü..."

Hangi gerekçeyle hapse sokulduğum bundan da yeterince anlaşılıyor sanırım.

G.S.: Bu ilk kez hapse konulmanız mı oluyor?

T.A.: Bu üçüncü oluyor. İlki 12 Mart döneminde yayınladığım Politika ve Felsefe adlı kitap nedeniyledi. Kitap Marx ve Engels'in politik, felsefi yazılarından çevirileri içeriyordu. Alman İdeolojisi'nden de bazı bölümler vardı. Biliyorsunuz Marx ve Engels'in 1846'da ortaklaşa yazdıkları bu gençlik eseri zamanında yayınlanmamıştı. İlk yayın tarihi sanırım 1930'dan sonradır. Bu çeviride geçen bazı cümlelerden ötürü komünizm propagandası yapmakla suçlandım. İlk duruşmamda tutuklandım. Nedeni, sorgum sırasında Marx ve Engels'in fikirlerinin doğruluğuna inanmış bir kişi olduğumu söylememdi. Tutuklanma gerekçem ise daha ilginçti: Mesleğim sorulduğunda serbest mütercim diye cevap verince, hakim bimekan takımından (yertsiz yurtsuz) olduğuma kanaat getirerek beni tutuklu mütercime çevirdi! Birkaç ay tutuklu kaldım. Tahliyemden sonra gayrimevkuf olarak duruşmam devam etti. 142. maddeden 7.5 yıla mahkum edildim. İçeri girmeden af çıktı.

İkincisi, şimdiki mahkumiyetimle ilgili. 1975 yılı yazında Kıbrıs sıkıyönetiminin gıyabi tutuklama kararıyla tutuklandım. Üç ay sürdü tutukluğum.

G.S.: Son zamanlarda ülkemizde faşist tırmanışa karşı cephe çağrıları yapılmaktadır. Bunlardan biri de UDC. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

T.A.: Faşizme karşı cephe çağrıları yerindedir. Hatta gecikmiştir. Yapılan çağrıların gerçekleştirilmesinde de gecikilmektedir. Bunda grupçuluk ve rekabetçilik büyük rol oynuyor. UDC gibi ilkelere uymayan ve cephenin oluşmasını özünde yokuşa sürücü bir çağrıda ısrar edilmesi de bundandır. Ayrıca DİSK Genel Başkanı son konuşmalarından birinde UDC'nin hedefini faşizme karşı DİSK, TÜRK-İŞ ve CHP'nin birlikte direnişi olarak belirlemiştir. Bu da gözönünde tutulursa, CHP'nin böyle bir beraberliğe yanaşmayacağının anlaşılmasıyla UDC çağrısının niçin "aktüalitesini" kaybetmiş olduğu daha iyi anlaşılır. Bununla birlikte, işçi sınıfının ileri sendikal örgütlerinin katılımı sağlanmadan, herhangi bir cephenin kalıcı sonuca ulaşamayacağı görüşündeyim. Tabii bu, böyle bir şey sağlanmadan cephe girişimlerinden kaçınmayı gerektirmez.

G.S.: Antifaşist mücadelede gençliğin yeri, rolü ve görevleri nelerdir?

T.A.: Gençliğe büyük görevler düştüğü muhakkaktır. Öğretim kurumlarında olsun, aile içinde ve üretimde olsun gençliğin konumu faşizmin (ve günümüzde onun kadar önemli olan faşizm işbirlikçiliğinin) teşhiri ve tecridi için büyük imkanlar taşıyor. Özellikle gençliğin sosyalist örgütlenmesi ile faşizme karşı mücadele bilincinin işçi ve köylü gençlik içinde yaygınlaştırılması yolunda ileri adımlar atılabilir. Bunun sağlanmasında genç sosyalistlerin işlevi büyük olacaktır.

G.S.: Hapse konulmanız, örgütlü siyasal iktidar mücadelesinin yansısı, demokratik aydınlara karşı da yöneltilmiş bir harekettir. Ülkemizde aydınların demokratik örgütlenme düzeyi ve aydınların partili mücadelede yeri ve görevi hakkındaki görüşleriniz nelerdir?

T.A.: Bugün aydınlarımızın çoğu — yani aydın denilmeye bihakkın layik olanların çoğu — tercihlerinde işçi sınıfından yanalar. Hatta bunların büyük bir kısmına sorarsanız size sosyalist olduklarını söylerler. Ama nedense bunların da yine çoğu partili çalışmaya pek yanaşmaz. Partili çalışma yapanlara da pek iyi gözle bakmaz. Bunda muhakkak ki "aydın" dediğimiz fenomenin yapısı büyük rol oynuyor. Lakin bunlar veri olduğuna göre asıl önemli olan aydınların bu yapılarıyla faşizme karşı ve giderek sosyalizm için örgütlü mücadeleye katılmalarının sağlanmasıdır. Bunu sağlamak işçi sınıfı sosyalistlerine düşen görevdir, herkesten önce. Sanıyorum demokratik kitle ve meslek örgütlerinin kuruluş ve çalışmalarında klasik ilkelere ve modellere riayet edilmesi bu sorunun çözülmesine büyük ölçüde yardımcı olacaktır. Bu gibi örgütlenmelerde ve örgüt çalışmalarında halen hakim olan rekabetçi tavır ve davranışlar, belli bölünmelerin olup olmaz alanlara yansıması aydınlardaki marazı büsbütün azdırıyor, onları yeterince örgütlenmekten ve üzerlerine düşen görevi yerine getirmekten alıkoyuyor.

G.S.: Türkiye'de faşizmin geniş kitleler arasında deşifre edilmesi konusundaki çalışmalar hakkında ne düşünüyorsunuz? Yalnızca demokratik aydın kesiminin faşizmi gerçek yüzüyle bilmesi ile yetinilebilir mi?

T.A.: Elbette yetinilemez. Bu alanda sosyalist gençliğin yerine getirebileceği işlevden az önce sözetmiştim. Sendikal çalışmaların ve demokratik örgütlerin de (özellikle TÖB-DER gibi geniş halk kesimleriyle yakın ilişkileri olanlar) faşizmin kitleler arasında deşifre edilmesi işinde büyük önemi vardır. Nihayet siyasi partilerin genel ajitasyon çalışmalarında bu konuya geniş yer vermeleri büyük yarar sağlar. Bunu en iyi yapacak olan, sosyalist partilerdir. Fakat onların kitlelere seslerini duyurma, hem de etkin bir şekilde duyurma imkanları bugünkü somut koşullarda birhayli kısıtlı. Elinde büyük imkanlar olan sosyal-demokratlar ise bu imkanları yeterince kullanmaktan adeta kasıtla kaçıyorlar.

Yeni MC hükümeti kurulduğundan beri faşizmin devlet dairelerinde ve hertürlü kamu kuruluşlarında tırmanışı alabildiğine hızlanmıştır. Faşistler ellerinde bulunan ve hızla yeni ele geçirdikleri bu mevzilerden yararlanarak işçi ve köylü kitleler içinde yaygın örgütlenme faaliyetine girişmişlerdir. CHP milletvekilleri bu durumdan sahiden tedirginlik duyuyorlar mı acaba? Duyuyor olabilirler ama duyup duymadıklarını biz bilemiyoruz, ne de kitleler biliyor.

Parlamento fiilen askıya alınmış durumda. Herhalde "Ah bir başkan seçilse de çalışmaya başlasak, o zaman gösteririz biz kim olduğumuzu! Bu hükümeti ve hükümetin ardındaki partileri, hele de faşistleri öyle bir bombardımana tutacağız ki!" diyorlardır kendi kendilerine yazlıklarında dinlenirlerken ya da kulislerde birbirlerine çekiştirirlerken... Bilmiyorum, belki de öyle değildir, gerçekten hazırlanıyorlardır.. Oysa Parlamento çalışmıyor, ama, gazeteler çıkıyor. Basın hareketli. Televizyon var. Bin türlü faşist uygulama konusunda yapılacak çalışmalar CHP'li milletvekilleri aracılığıyla şimdi olduğundan çok daha fazla kamuoyuna yansıtılabilir. Parlamento kürsüsünde söylenecek birçok şeyler basında yazılıp haber olarak verilebilir. Bu yoldan faşizmin deşifre edilmesi ve içyüzünün kitlelere açıklanması yolunda yararlı adımlar atılabilir. Faşizme karşı mücadele hayatın her dalında heran verilmek zorundadır. Faşizmin hedefinin sadece işçi sınıfı ve demokrat aydınlar olmadığını sosyal demokratlar (sağı olsun, solu olsun) şimdiye kadar öğrenmiş olsalar gerektir, sanıyorum.

Enternasyonalizmin muhteşem örneği : ANGOLA

İki yıl öncesine kadar çok kimsenin henüz adını duymadığı Angola, bugün hafızalarda ulusal bağımsızlığın, enternasyonalizmin ve zaferin sembolüdür. Geçmişte sömürge zulmünün, emperyalist sömürünün diyarı Angola'da, bugün, bağımsızlık ve özgürlük rüzgarları esmektedir. Ve Angola bugün, Afrika'daki ulusal kurtuluş hareketlerinin tümüne ışık tutmaktadır.

Angola, 1975 yılına kadar bir Portekiz sömürgesiydi. Yüzlerce yıl ülkenin doğal zenginlikleri yağma edilmiş, Angola halkı zulüm, baskı ve esaretten başka birşey görmemişti. Fakat buna karşın, ulusal bağımsızlık bilinci süratle gelişmekte ve kurtuluş hareketi hergeçen gün güçlenmekteydi. Özellikle Portekiz'de faşizmin yıkılmasından sonra ulusal bağımsızlık hareketi daha da kızıştı ve Angola 11 Kasım 1975'de resmen bağımsızlığını ilan etti.

Ancak, esas savaş yeni başlıyordu. Emperyalistler, Angolayı elden çıkarmaya niyetli değildi. Çünkü Angola, onlar için, hiç azımsanmıyacak bir hammadde kaynağı ve sömürü alanıydı. Angola halkının gerçek temsilcisi MPLA'ya karşı, FNLA ve UNITA adlı kukla örgütler vasıtasıyla tüm emperyalistler,Zaire'den Pekin'e kadar tüm karşı-devrimciler birleştiler. Savaş, kısa sürede ulusal boyutları aştı.

Ve işte tam bu noktada, Angola, enternasyonalist dayanışmanın en büyük, en gurur verici örneklerine sahne oldu. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere tüm sosyalist ülkeler, ilaçtan silaha kadar herçeşit yardımı yapmakla kalmadılar, Küba'nın on bini aşkın yiğit evladı, kendilerinden binlerce mil uzakta, hiç tanımadıkları Angola topraklarında emperyalizme karşı silaha sarıldılar. Anti-emperyalist savaşta Angola halkı ile omuz omuza kavga verdiler. Bu yüce dayanışma karşısında emperyalistler tutunamadılar ve kısa sürede bozguna uğratıldılar.

O günlerde tüm karşı-devrimciler şaşkına dönmüştü. Başta maocular olmak üzere hepsi bu enternasyonalist dayanışmaya kara çalmaya başladılar. Küba halkının yiğit lideri Fidel Castro onları şöyle cevaplıyordu: "Bizim bakır için, kömür için, demir ve petrol için Angola'ya gittiğimiz sanıyorlar. Hayır! Bizim ne için Angola'da bulunduğumuzu öğrenmek isteyenler proletarya enternasyonalizminden bahseden herhangi bir kitabı alıp okusunlar, anlayacaklardır."

Elbette, karşı-devrimciler proletarya enternasyonalizminin ne demek olduğunu anlayamazlar. Onlar, enternasyonalizmi soyut bir kavram zannederler. Oysa ki enternasyonalizm, canlı ve somut bir gerçekliktir. Sosyalist sistem ve ulusal kurtuluş hareketleri kopmaz bağlarla birbirine bağlıdır. Enternasyonalist dayanışma kutsal bir görev olup, dünya çapındaki topyekün anti-emperyalist mücedelede zaferin temel şartıdır. Angola, bu gerçeği sadece bir defa daha ispatlamıştır.

Kısaca, Angola her bakımdan devrimci dünya hareketi tarihinin parlak bir sayfasıdır.

ANTALYA MİTİNGİ

27 Demokratik Kitle Örgütünün Merkezi güçbirliği sonucu gündeme gelen kitle eylemlerinden ilki 10/1977 tarihinde yapıldı.

Antalya'daki güçbirliği çalışmaları, merkezi güçbirliğinden bağımsız gelişip söz konusu günde miting yapmak kararı alınınca ve bunda ısrar edilince merkezi güçbirliği platformu programını değiştirip Denizli' de yapılacak mitingi ertelemek zorunda kalmıştır. Bu değişiklik nedeni ile mitinge çevre illerden katılım oranı düşük olmuştur. Güçbirliği toplantılarında genç sosyalistler en geniş kitleyi toplayabilmek nedeni ile merkezi programa uyulması gereğini vurgulamışlardır. Genç Sosyalistler SGB flaması altında katıldığı mitingde merkezi kararlara sonuna kadar bağlı kalarak mitingin disiplinli geçmesinde önemli rol oynamışlardır. Her zamanki gibi ilkeli güçbirliği konusunda tutarlı ve ciddi tavır konmuştur. Genç sosyalistler özellikle işçi gençliğin ve çırakların talepleri doğrultusunda sloganları ile ve disiplinli davranışları ile mitingde ilgi çekmişlerdir. Daha önceki çeşitli kitle eylemlerinde provokatif varlıklarıyla ve karşı devrimci yüzleri ile sabotajcılık görevlerini faşistler gibi üstlenen maocular işçi sınıfı sosyalistlerinin verdikleri cevapdan sonra bu mitinge gelme cesaretini dahi gösterememişlerdir.

Demokrasi mücadelesinde kesinlikle yeri olmayan maoculara karşı genç sosyalistlerin tavrı her zamanki gibi kesin ve açıktır. Bundan böylede demokrasi mücadelesine uzanan ellere hakettiği cevabı vermek boynumuzun borcudur. Anti komünizme karşı mücadele ilkeler planında ve hayatın içinde verilir. Sözde "bunların yaptığı karşı devrimciliktir" deyip pratikte yanına almak orta yolcu politika uğruna karşı devrimcilere alet olmaktır. Ve günümüzde demokrasi mücadelesinin önemi bu türden tavırları kaldıramaz. Tutarlı demokratlar faşistlerle aynı cepheden sosyalistlere saldıranlara karşı tavırsız kalamazlar. Bu konudaki her türlü gecikme ülkemizdeki anti faşist hareketin birlik ve kalıcılığını hafife almak hareketi zaafa uğratmak demektir. Önümüzdeki günlerde dileğimiz odur ki bu gerçek bilince çıksın ve kitle eylemlerinden muhtemel sabotajlara karşı doğru tavır alınsın. Söylediğimiz gibi genç sosyalistler üstlerine düşeni her zamanki gibi en iyi şekilde yerine getirecektir.

Öğrenci Gençliğin Demokratik Kitle Örgütlenmesi

Faşist tırmanışın önemli boyutlara ulaştığı, buna karşı kitlelerin demokratik muhalefetinin yükseldiği şu günlerde okullar açılıyor. Pek çok okul faşist işgal altında, geriye kalanlar için de planlar tezgahlanıyor. Akademik sorunlar öğrencilern önünde faşist saldırı ve baskılarla birlikte duruyor. Devrimci-demokrat öğrenci kesimi, akademik demokratik hak ve talepleri doğrultusunda etkili bir mücadele yürütmek zorunda. Ülke çapında gerçekleşmekte olan demokratik güçbirliğine bağlı olarak öğrenci gençliğin de en geniş demokrat kitleleri kapsayan örgütlü birliği ve ortak eylemi gündemdedir.

Genç sosyalistler öteden beri devrimci demokrat güçlerin ilkeli birliğini savunmakta. Mücadelenin yükseldiği şu günlerde gençlik içindeki siyasi yoğunlukların da ayakları suya ermek durumundadır. Özellikle öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesinde en önemli aracı olan okul birim derneklerine ve bunların işletilmesine ciddiyetle eğilmek gerekir. Bu derneklerde dar grupçu tavırların terkedilerek tüm demokrat kitleyi yönlendirir hale getirilmesi, demokrasi mücadelesinde samimi olan herkesin görevidir. Bu anlamda çizgi örgütlerini "merkezi demokratik kitle örgütü" diye dayatmakta devam etmek, mücadeleye fayda yerine sekte vurmaktadır. Öğrenci gençliğin kitle örgütlenmesi birim derneklerini temel alan, öncelikle şehirler çapındaki federasyonlaşmalar şeklinde olmak zorundadır. Böylesi bir örgütlenme, yöredeki demokrat öğrenci gençlik potansiyelinin çoğunluğunu harekete geçirebilecek görüşlerin birliğini asgari olarak gerektirmektedir. Amacımız tüm demokrat çizgileri bu tür örgütlenmeler içinde görmektir. Ama gerekirse kitlenin çoğunluğunu yönlendirebilen görüşler bu tür örgütlenmeyi hayata geçirebilir ve işletebilir. Açıktır ki böyle bir olgu grupçu tavırları mahkum edeceği gibi, gençlik içindeki karşı-devrimci görüşlerin tecridini de hızlandıracaktır. Ancak mevcut çizgi örgütlerine alternatif olarak yeni bir "çizgi" ya da "çizgiler koalisyonu" oluşturup, dar bir alanda sıkışmak da mücadeleye yarar getirmeyecektir. Böyle durumlarda, soruna iyi niyetle yaklaşan görüşler, geniş tabanı yönlendirebilecek örgütlenmeler için diğer görüşlerle diyaloglar kurmalı ve ilkeli bir birliği hayata geçirmeye çalışmalıdır. Bu nedenle önümüzdeki günlerde Genç Sosyalistler, mevcut okul birim derneklerini işletmek, olmayanları oluşturmak ve federasyonlaşmak konusunda tüm devrimci demokrat güçlerle alabildiğine esnek ama ilkelerden asla sapmaksızın çaba harcamalıdırlar. Öğrenci gençliğin mücadelesinin ülke çapındaki demokrasi mücadelesinin önemli bir parçası olarak daha ileri mevzilere ulaşması bu çabalara bağlıdır.

Önümüzdeki sayılarda bu konuya somut tavırlar ve ilkeleri detaylı bir biçimde ele almak üzere tekrar döneceğiz.

Trabzon, Denizli ve Bursa Mitingleri Yapıldı

27 demokratik örgütün merkezi platformunun kararlaştırdığı mitinglerden üçü daha yapılmıştır. Zamları, faşist baskı ve pahalılığı protesto miting ve yürüyüşleri olaysız geçmiştir. Pek çok demokratik kuruluşun ortak eylemlerini gündeme getiren güçbirliği, olumlu bir gelişme göstermektedir.

Kayda değer bir disiplinsizlik olmadan yapılan mitinglerde, demokratik örgütlerin temsilcileri hayat pahalılığı ve faşist baskıları protesto eden konuşmalar yapmış, ikinci MC iktidarına karşı yükselen halk muhalefetine sözcü olmuşlardır.

Genç-sosyalistler her zamanki gibi disiplinli davranışlarıyla mitinglerde örnek bir tutum içinde olmuşlardır. Ortak eylemlerde gündeme gelebilecek sekter ve tutarsız tavırlara karşı bundan sonra da işçi sınıfı sosyalistlerinin yapıcı ve tutarlı davranışlarını sürdüreceklerdir.

Maocu bozguncular ise daha önceki deneylerinden almış oldukları dersle bu mitinglere gelememişlerdir.

Mahalli Seçimler Üzerine

11 Aralıkta yapılacak olan mahalli seçimler, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi açısından çok yönlü bir öneme sahiptir. Mahalli idarelerin seçiminden ibaret olan mahalli seçimler, bilindiği gibi doğrudan bir hükümet değişikliğine neden olabilecek denli bir siyasi etkinliğe sahip değildir. Ama bu, işin salt görünürdeki yanıdır. Oysa mahalli seçimlerin bütün ülke çapında siyasi sonuçlar doğurması, bir bütün olarak ülkedeki sınıflar mücadelesini -sınırlı da olsa- yansıtması ve hızlandırması, hatta iktidardaki hükümet için bir referandum niteliği arzetmesi, aslında işin özünü oluşturmaktadır. Sosyalistler için de sorunun öncelikle bu yanı önemlidir. Diğer yandan, tek tek mahalli idareler açısından baktığımızda (yani il genel meclisleri, belediye meclisleri, belediye başkanlıkları, muhtarlıklar açısından) mahalli seçimlerin, demokrasi ve sosyalizm mücadelesindeki mahalli önemlerinin büyüklüğü de anlaşılabilir. Yani tek tek bütün bu alanlar, herbiri bir mevzi olarak, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin birer mevzii olarak değerlendirilebilirler.

11 Aralık mahalli seçimlerinin, bu genel hususların yanısıra ayrıca özel olarak da büyük önemi vardır. Bunu sağlayan da, içinde bulunduğumuz dönem ve sınıflar mücadelesinin gidişatıdır.

İçinde bulunduğumuz dönemde halkımızın en acil sorununun, faşist tırmanışa dur denilmesi olduğunu biliyoruz. Faşist tırmanışınsa en büyük desteği MC kanalından elde ettiği açıkça ortadadır. Şu halde güncel görev, öncelikle MC'nin alaşağı edilmesidir. Zaten işçi sınıfı sosyalistleri, ta başından beri bunu usanmadan vurguluyor ve bunun için kararlılıkla çalışıyorlar. Ne var ki MC'nin alaşağı edilmesi, tüm anti-faşist güçlerin ortaklaşa çabaları, yani güç ve eylem birlikteliğini gerektirmektedir. Bu konuda herkes birşeyler söylemekte, ama ne yazık ki bunlarçoğunlukla lafta kalmaktadır. Kuşkusuz, demokrasi güçlerinin birliği hayata hiç geçmemiş değildir ve bu yolda belli bir mesafe de katedilmiştir. Ancak, bu çabaların henüz çok yetersiz düzeyde olduğu da, herkesçe kabul edilecek bir gerçektir. Sözü fazla uzatmadan belirtirsek, eğer demokrasi yanlılarının güç ve eylem birliği gereğince sağlanabilseydi, ortaya çıkacak muazzam güç karşısında, MC bir an dahi dayanamaz ve yıkılıp giderdi. Hele ki, son icraatları sayesinde 2. MC'nin gerçek yüzünün çok daha geniş yığınlarca görüldüğü, kavrandığı bu günlerde...

Evet, 2. MC'nin halkımıza daha çok sömürü ve baskı, daha çok pahalılık ve işsizlik, ve daha çok kan, gözyaşı ve ölüm getirdiği bir dönemde yapılıyor 11 Aralık seçimleri. Böylesi bir dönemde yapılan mahalli seçimler, elbette ki 2. MC'nin yıkılması ve faşist tırmanışa dur denilmesi mücadelesinin bir alanı olacaktır. Bir başka deyişle, bu seçimler, demokrasi yanlılarıyla demokrasi düşmanlarının kozlarını paylaşacakları bir alan haline gelecektir. Öyle ki bu seçimler, Türkiye bütünündeki mücadele açısından, alışılagelen mahalli seçimlerin çok daha üstünde politik sonuçlar doğurmaya adaydır.

11 Aralık seçimlerinin bir diğer önemli yanı da, işçi sınıfı sosyalistlerinin uzun yıllardan beri ilk defa parti olarak mahalli seçime katılmalarıdır. İşçi sınıfı sosyalizminin geniş kitlelerle bağ kurması bakımından büyük olanaklar sağlayan bu durum, sosyalist hareketimizin bir başarısı ve başlıbaşına bir kazanımıdır. Partili işçi sınıfı sosyalistleri omuzlarındaki görevin sorumluluğuyla, mahalli seçimler için ağır ve özverili bir çalışma içerisine girerken, kuşkusuz genç sosyalistler de üzerlerine düşen görevleri yerine getirmek için vargüçleriyle çalışacaklardır. Genç sosyalistler, her zaman olduğu gibi yine, ideoloji ve politikasını benimsedikleri Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin seçim politikasının hayata geçmesi için, bütün güçlerini ortaya koyacaklardır.

Yer darlığı nedeniyle gelecek sayımızda aynı konuyu yeniden ele almak üzere yazımızı bitirirken son olarak belirtelim ki, genç sosyalistler, mahalli seçimler amacıyla işçi sınıfı sosyalistlerinin yürüttüğü bütün çalışmalara sonuna kadar katılırlarken, kendi alanlarında bu çalışmalara bizzat kendi çabalarıyla katkıda bulunmak için, vakit geçirmeden kolları sıvamalıdırlar.

YAŞASIN BÜYÜK EKİM DEVRİMİ

1917'nin Ekim ayında Rusya kaynayan bir kazandı. Köklü bir altüst oluşun doğum sancılarıyla çalkalanıyor, köhne kapitalist sistem en zayıf halkasından çatırdıyordu. Dünya proleter devrimler çağındaydı artık. Ve o durdurulmaz gidişin zorunlu bir süreci yaşanıyordu. Ütopya değil, hayal değil, tarihte ilk kez zincirlerinden boşanan dev kendi başına buyruk olmadaydı. Lenin'in önderliğinde Bolşevik Parti tüm halk yığınları içinde örgütlenmiş, sınıfsız topluma doğru çizmişti rotayı... Marx ve Engels' in onlarca yıl önceden öngördükleri hayata geçmeliydi artık.

Kapitalist sistem 1900'lerde emperyalizm çağına girmiş, bunalımları derinleşmişti. Geri dönülmez biçimde kendi mezarını hazırlıyordu. Üretimin uluslararası sosyalleşmesi tekelleşmenin yapısıyla şiddetle çelişiyor, süreç hızlanıyordu. Emperyalist güçler kapitalizmin eşitsiz gelişme yasası uyarınca dünyayı yeniden paylaşma zorunluluğunu duyuyor, silahlanma yarışı son derece hızlanıyordu. Böylece 1. Paylaşım savaşı, görünürdeki biçimsel nedenlerinin ardında, dev tekellerin pazar çelişkilerini çözmek için zorunlu hesaplaşması niteliğini taşıyordu. Dünya çapında barış yandaşlarının henüz yeterli güçte olmayışı (dünya üzerinde henüz sosyalist ülkelerin bulunmayışı) nedeniyle, Avrupa'nın kana bulanmasının önüne geçilemiyordu. Ancak işçi sınıfı sosyalistleri bu emperyalist savaşta doğru tavrı göstermiş, "savaşa hayır" şiarını cephelere kadar yaymışlardı. Çirkin ve haksız savaşın "yurt savunması" yaygaraları ile tanıtılıp, geniş kitlelerin, parababalarının çıkarları için ateşe sürülmesi karşısında seslerini yükseltmişlerdi.

Bu emperyalist oyuna Kautsky ve diğer II. Enternasyonalciler Sosyal-şoven politikalarıyla araç oluyor, işçi sınıfına ihanet ediyorlardı. Lenin, işçi sınıfının bağımsız politikasını çizerek savaş aleyhtarı tavrını belirliyor, dönekleri mahkum ediyordu. Avrupa'da savaşa karşı yükselen işçi hareketi yankılar yaratıyor, yaklaşan proleter devrimlerin bir habercisi oluyordu. Köhne Çarlık Rusya' sı 1. Paylaşım Savaşının çalkantısını her yerinde duyuyor, 1905 Devriminin deneyleriyle ve Lenin'in Partisinin önderliğiyle donanmış işçi sınıfı, yeni bir çağ açacak önşartları olgunlaştırıyordu.

Ustaların da söylediği gibi emperyalist-kapitalist zincir en zayıf halkasından kopacaktı. Ve Çarlık Rusyası 1917 yılında, savaşın şartları, ülkede süregelen sınıf mücadelesinin boyutlarıyla, en zayıf halkayı oluşturuyordu. Geniş halk yığınlarının düzenden hoşnutsuzluğu, Şubat Burjuva Demokratik Devriminin kazanımlarının egemen sınıfları son derece tedirgin etmesi ve kapitalist ekonominin içinde bulunduğu çıkmaz, devrimci durumun objektif koşullarını oluşturuyordu. Ezilen büyük köylü yığınlarıyla işçi sınıfının ittifakının hayata geçmesi, Lenin'in Bolşevik Partisinin uzun savaş yıllarında çelikleşmiş önderliğiyle yönlendirilmesi, kısa sürede işçi sınıfını "sınıfsal iktidara" aday hale getiriyordu. Sekiz aylık devrim döneminde Menşeviklerin ve küçük burjuva devrimcilerin tutarsızlığı ortaya çıkmış, Bolşeviklerin politikasını ise hayat doğrulamış, büyük halk yığınlarının gözünde sempatı ve saygınlık kazanılmıştı.

Bütün bunlar, yani işçi-köylü ittifakının hayata geçmesi, Bolşevik önderliğin kitleleri yönlendirmesi, Rus işçi sınıfının iki devrim deneyimi ve son olarak emperyalist sistemin kendi iç hesaplaşması yüzünden aktif olarak devrime müdahale edemeyişi, Büyük Ekim Devrimi' nin zaferini hazırlayan nedenlerdi.

Devrimci durumun olgunlaşması, siyasi önderliğin devrim anını belirleme konusunda uyanık davranmasını gerektiriyordu. Lenin, günlerin bile büyük önem taşıdığını söylerken yanılmıyordu. Ekim devriminden bir kaç ay önce devrimin önkoşullarının oluştuğuna işaret ediyor, devrimin barışçıl olanakları üzerine şöyle söylüyordu:

"Bugün Rus demokrasisinin önünde, Sovyetlerin, sosyalist-devrimci ve Menşevik partilerinin önünde, devrimler tarihinde son derece seyrek rastlanan bir olanak, yeniden ertelemelere kalkışılmaksızın, belli bir tarihte kurucu Meclis'i toplantıya çağırmak olanağı, ülkeyi askeri ve iktisadi bir felaketten korumak olanağı, devrimin barışçı yolla gelişmesini sağlamak olanağı açılmaktadır.

"Eğer bugün; Sovyetler yukarıda gösterilen program uygulanmak üzere iktidarı, tüm olarak ve yalnız başlarına ele geçirirlerse, o zaman, Sovyetler yalnız Rusya halkının onda dokuzunun desteğini, işçi sınıfının ve köylülüğün büyük çoğunluğunun desteğini sağlamakla kalmazlar, ordunun, halkın çoğunluğunun kuvvetli hayranlığını da sağlamış olurlar, ki bu hayranlık olmadan açlığa karşı, savaşa karşı zafer kazanmak olanaksızdır.

"Eğer bizzat Sovyetler duraklamasalar, bocalamasalardı, bugün Sovyetlere karşı, hiç bir muhalefet söz konusu olamazdı. Hiç bir sınıf Sovyetlere karşı baş kaldırmaya cüret etmeyecektir; Kornilov deneyiminden ders alan büyük toprak sahipleri ve kapitalistler, Sovyetlerin ültimatomu karşısında barış içinde iktidarı bırakacaklardır. Kapitalistlerin Sovyetlerin programına karşı direncini yenmek için onları işçi ve köylülere gözettirmek ve kafa tutanların bütün mallarının zoralımı ve onunla birlikte kısa vadeli tutuklama gibi tedbirlerle cezalandırmak yetecektir."(Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi, 1975 Baskı Sol.Yay. syf: 179—180)

Ancak, her devrimci durumun devrime dönüşmeyebileceği gerçeği ve devrim momentinin çok yaklaştığı bir durumda parti merkez yürütmesinin bir ay sonraki Sovyet Kongresini beklemek eğilimi üzerine şunları söylüyordu:

"Sovyetlerin Kongresini beklemek tam bir ahmaklıktır, çünkü, bu haftaların akıp gitmesine razı olmak demektir, oysa bugün haftalar hatta günler her şeyi belirliyor." (a.g.e., syf: 190)

Devrimin barışçıl olanaklarının sonuna kadar zorlanmasını öneren Lenin, bu mümkün olamayınca da slahlı ayaklanma kararında biran bile gecikmiyordu. Ünlü "halkın çoğunluğu bizimledir" tesbiti ile Bolşeviklerin iktidara yürüyüş yolu açılıyordu. Artık sloganlar somut hedeflere yönelmeliydi.

"Oyalanmak uygun zaman beklemek ölüm demektir.

"Bütün iktidar Sovyetlere sloganı, bir ayaklanma sloganıdır. Her kim ki bu sloganı onun bilincine varmadan, onun anlamını düşünmeden kullanıyorsa, ancak kendi kendine kızmalıdır. Ama ayaklanma bir sanat gibi ele alınmalıdır, — Demokratik Konferans sırasında bu konu üzerinde ısrar ettim, bu gün de yine israr ediyorum, çünkü, Marksizm bunu öğretmektedir.

"Söz konusu olan oylar değildir, "sol" sosyalist-devrimcilerin işbirliği de değildir, sözkonusu olan ne taşra Sovyetlerinin yardımı, ne de onların kongresidir. Söz konusu olan Petrograd, Moskova, Helsingfors, Kronştad, Viborg ve Reval'in başlatabilecekleri ve başlatmaları gereken ayaklanmadır. Petrograd önünde ve Pedrograd' da ayaklanmaya karar verilebilir ve verilmelidir, ve ayaklanma mümkün olan en büyük ciddiyetle, mümkün olan en iyi şekilde hazırlanarak, mümkün olan en büyük hızla ve en büyük enerjiyle yapılabilir ve yapılmalıdır.

Donanma Kronştad, Viborg, Reval birlikleri, Petrograd üzerine yürüyebilirler ve yürümelidirler, Kornilov'un alaylarını ezebilirler ve ezmelidirler, iki başkenti ayaklandırabilirler ve ayaklandırmalıdırlar, yığınlar arasında derhal köylülere toprak verecek ve gecikmeksizin barış önerecek bir iktidar için propaganda yürütebilirler ve yürütmektedirler, — Kerenski hükümetini devirip bu iktidarı kurabilirler ve kurmalıdırlar.

"Oyalanmak ölüm demektir."(8 Ekim 1917) (a.g.e. syf: 199 - 200)

7 Ekim'de Lenin Petersburg'a geliyor, ayaklanmanın başlatılma kararı parti merkez komitesinde formüle ediliyordu. Ayaklanmanın bizzat Stalin tarafından yönetilmesine karar verildi. 25 Ekim'de Kızıl Muhafızlar ve Devrimci Birlikler demiryolu istasyonlarını, postahaneyi, bakanlıkları ve devlet bankasını işgal ettiler, Sovyetlerin bütün Rusya İkinci Kongresi Smolni'de açıldı ve bütün iktidarın Sovyetlere geçtiğini dünyaya ilan etti. Halk Komiserleri Konseyi'ni seçerek başkanlığına Lenin'i getirdi.

Bilindiği gibi bir sosyal devrim sadece siyasi iktidarın ele geçirilmesinden ibaret değildir. Bugün devrim sorununu, "silahlı ayaklanma" düzeyine indirgeyen küçük burjuva maceracılar, nedense devrim yapmış ülkelerde siyasal iktidar ele geçirildikten sonra uzun ve zorlu bir süreci kapsayan sosyalist inşayı görmezden gelirler.Oysa Bolşeviklerin iktidarı ele geçirmesinden sonra asıl büyük uğraş başlamıştı. Tarihte ilk kez (Paris Komünü ve 1905 deneylerinden sonra) bir ülkede işçi sınıfı kendi devletini kuruyor ve işletiyordu. Çokuluslu bir ülke olan Rusya'da devrimin önünde duran sayısız sorunlar arasında ulusal sorun önemli bir yer tutuyordu. Ve yine tarihte ilk kez ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı hiç bir baskıyla karşılaşmaksızın hayata geçiyor, Rusya bir "milletler hapishanesi"nden, kardeş uluslar topluluğuna dönüşüyordu.

EKİM DEVRİMİ VE GENÇLİK

Sosyalizm özgür emek, gerçek demokrasi, gerçek kişi özgürlüğü, en ileri bilim ve kültür toplumu demektir. Büyük Ekim Devrimi bu anlamda yarattığı toplumla yeni bir çağın, yeni bir dünyanın öncüsüdür.

1917 Ekiminde burjuvaziye vuran ve emperyalist akbabaların kudurgan saldırısına sarsılmaz bir inanç ve kararlılıkla karşı koyan Bolşevik partisinin yanında bu gerçeği kavramış 22000 genç komünist vardı. Onlar kızılordunun saflarında emperyalizme karşı verdikleri savaşı aynı kararlılıkla sosyalist inşada da sürdürdüler. Milyonlarca genç bilek kömürün, çeliğin, petrolün ve tüm sanayi kollarının, kısacası sosyalist üretim tarzının zaferi için var güçleriyle çalıştılar.

Lenin, devrimin 1. yılında şöyle diyordu "Emperyalistler bize nasıl acı verirlerse versinler bu onları kurtaramayacak. Emperyalizm mahvolacak ve dünya sosyalist devrimi bütün engellere rağmen zafere erişecek." (6 Kasım 1918)

Genç komünistler en zor çalışma koşullarında bile en çetin görevlere bu bilincin ışığında yürüdüler. Onlar biliyorlardı ki, Ekim devrimi ve muştuladığı düzen, insanın insana kulluğunun, baskının, zulmün, sömürünün ortadan kaldırılmasıdır.

Rusya Komünist Gençlik Birliği (RKGB) 1. kongresinde bu bilinç şöyle dile getiriliyordu; "Yoldaşlar, gözlerimizin önünde dünya sosyalist devrimi gelişiyor ve yeni bir hayat inşa ediliyor; biz onun inşasına güçlü bir örgüt olarak katılmalıyız."

Genç komünistler en güç koşullarda dahi ideolojik çalışmayı ihmal etmediler. Kızılordunun saflarında, fabrikalarda, tarlalarda, kolhozlarda devrimin militan organları olmaktan geri durmadılar. Sosyalist devrimin zaferi için, işçi sınıfına yeni, cesaretli ve bilinçli savaşçılar yetiştirdiler.

Ve bugün sosyalizm, ekonomisiyle, politikasıyla, askeri gücüyle, emperyalizmi ölümcül çelişkileriyle başbaşa bırakarak ve her gün emperyalist zincirin yeni bir halkasına vurarak dünyanın üçte birinde dimdik ayakta duruyor.

Sosyalizm bugün doğduğu ülkenin sınırlarını aşmıştır. Bir dünya sistemi olarak, uluslararası işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş savaşlarının belirleyici gücüdür. Bütün dünyada genç insanlar, artık kapitalizmin kaçınılmaz sonunu görüyorlar. Sömürüyü, baskıyı ve zülmu silkip atmak ve insanın insana kulluğunu, ücretli köleliği kaldırmak için, Ekim devriminin açtığı yoldan yüce ereğe koşuyorlar.

Dünün genç komünistleri, bugün SBKPnin saflarında yakın geçmişte yaşadıkları engin deneyimleriyle Lenin'in devrim öğretisini çağdaş dünya devriminin her alanında hayata geçiriyorlar. Dün sosyalist inşa için sıvanan kollar, bugün dünya devrimci hareketinin bayrağını yükseltiyorlar. Dünyanın her yerinde ilericilerin, barışseverlerin, devrimcilerin yanında emperyalizmin sömürü çarkını parçalamaya koşuyorlar.

Genç komünistler, gerçekten özgür bir sosyalist devleti insanlığa kazandıran sovyet halkının, onun öncüsü SBKP'nin, dünya komünist hareketinin ve tüm dünya halklarının geleceğinin güvencesidirler.

Marksizmi ve Leninizmi ve onun kazanımlarını, gereğinde elde silah savunacak, devrimci bir yaratıcılıkla onu çağın özgül koşullarına uygulayacak ve dünya devriminin zaferi için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayacak olan tüm genç komünistler ve dünya komünist hareketi, Büyük ekim devriminin ışıttığı yolda kimsenin kimseyi sömürmediği, baskı ve zulümden ırak, sınıfsız toplumun inşası için, Küba'dan, Vietnam'dan, Sovyetler Birliği'nden, Angola'dan genç nesillerin kenetlenen bilekleriyle, yürekleriyle, kurtuluşu; sosyalizmi gösteriyor.

Onlar, gençlik içinde giderek artan saygınlıklarıyla, devrimcilerin ilericilerin demokratların yeni neslini daha iyi bir gelecek için yönlerdiriyorlar. Onlar dünya görüşleriyle, politikalarıyla ve pratikteki tavırlarıyla tüm dünya gençliğinin ortak çıkarlarını savunuyorlar. Ve bu onların ve dünya komünist hareketinin en sağlam güvencesidir.

Lenin'in, proletaryanın iktidar aracı olarak formüle ettiği işçi sınıfı devleti, (proletarya diktatörlüğü) altında Sovyetlerde sosyalist kuruluş başarıldı. Onlarca yıllık mücadele sonucu sınıf sömürüsü, maddi temelleri kurutularak geri gelmemecesine ortadan kaldırıldı. Emperyalistler arası 2. Paylaşım Savaşında Hitler faşizmi, sosyalizmi yaşayan bir gerçeklik haline getiren Sovyetler Birliğini ortadan kaldırmaya niyetlenmişti. Üstün askeri gücüyle Moskova'ya doğru yürüyen faşistler, "sosyalist anayurdu" koruma savaşında gözünü kırpmayan Sovyet Halkını bir bütün olarak karşılarında buldular. 20 milyon Sovyet yurttaşı canını verdi, ama faşizm, tarihin en ağır yenilgisine uğratıldı Moskova önlerinde. Savaştan çıkışta ekonomisi harap olan Sovyetler Birliği kısa sürede ekonomisini yeniden kurmuş, sosyalizmin kazanımları, üretici güçlerin serbestçe gelişmesiyle, tüm kapitalist ülkelerden ileri bir teknik düzeye varmıştır. Sosyalizm savaş sonunda bir dünya sistemi haline gelmişti. Artık dünya çapında temel çelişki emperyalist- kapitalist sistem ile sosyalist sistem arasındaydı. Böylece sosyalist sistem başta Sovyetler Birliğinin askeri ve ekonomik gücüyle, emperyalist sisteme barış politikasını dayatıyor, hayatın her alanında onu adım adım geriletiyordu.

Bugün ezilen halkların güvencesi, dünya devrimci sürecinin önderi Sovyetler Birliği, sınıfsız toplumun inşasını gerçekleştirmektedir. Sınıfsal baskı aracı olan proletarya diktatörlüğünün, yerini tüm halkın devletine bırakmasıyla Lenin'in işaret ettiği "devlet aygıtının sönmesi" olayı parlak bir deneyle hayata geçmektedir. Ulusal Kurtuluş Mücadelesi veren halklar ve tüm dünyanın işçileri önünde Büyük Ekim Devriminin deneyimleri ve sosyalist kuruluşun başarısıyla silahlanmış Sovyet proletaryası vardır bugün. Bugüne değin proleter enternasyonalizminden en ufak ödün vermemiş bunun gereğini sonuna kadar hayata geçirmiş Sovyet proletaryası... Gene Lenin'in sözleriyle proleter enternasyonalizmi, "bütün ülkelerde devrimin gelişmesi, desteklenmesi ve canlandırılması için bir ülkede mümkün olan en fazla şeyi yapmak"tır.

"Tek ve gerçek demokrasi" der Lenin, "sosyalist demokrasidir". İşte bu demokrasi sayesindedir ki, Sovyet işçi sınıfı çetin zorlukların üstesinden gelmiş, tarımda ve sanayide olduğu gibi bunlara bağlı olarak gelişen kültürel yapıda da sosyalist kuruluşu başarmıştır.

Tüm insanlığın kültür mirası üzerinde yükselen proletarya kültürü en zengin meyvelerini Sovyetler Birliği'nde üretiyor.

Bugün dünya halklarının büyük dostu Sovyet Halkına ve onun partisina akıl almaz bir rahatlıkla küfredenlere en güzel cevabı, adını ağızlarından düşürmedikleri şanlı Küba Devriminin önderi Fidel Castro yoldaş veriyor:

"Güneşi balçıkla sıvamak mümkün değildir. Gerçek tarih, faşistler olsun, burjuvalar olsun, veya maocular olsun karşı-devrimciler, vatan hainleri veya entrikacılar tarafından yazılmıyor; tarihin kendisi bu tür insanları kendi yolu üzerinden silkip atacaktır. Onlar Sovyet Halkının kahramanlığıyla, fedakarlığıyla ve devrimci davaya olan bağlılığıyla kazanmış olduğu büyük prestiji baltalamaya çalışıyorlar. Hitlerciler de Sovyetler Birliği'nin kalıntıları üzerinde bin yıllık bir imparatorluk kurabileceklerini düşünmüşlerdi. Fakat Sovyetler Birliği daha şimdiden maddi ve manevi açıdan yenilmez bir duruma gelmiştir; onun saygınlığının hiç kimse baltalayamaz, çünkü onun etraflıca düşünülmüş uluslararası politikası devrimci harekete karşı gösterdiği derin sorumluluk, varlığı süresince ilkeli bir siyasal çizgiye olan bağlılığı, dünya üzerindeki gerçek devrimcilere ve ilericilere sınırsız bir güven duygusu vermektedir. (SBKP XXV. Kongresine mesajdan)

Emperyalist saldırganlığı karşı, tüm insanlığın aydınlık geleceği için verilen mücadelede dünya halkları çok şeyler borçludur, Ekim Devrimi'ni yaratan ve koruyan işçi sınıfına. Vietnam'da, Küba'da, Angola'da, Mozambik'te dalgalanmakta proleter enternasyonalizminin bayrağı. Karşı-devrim güçlerinin, emperyalizmin sinsice planları birer birer bozuluyor. Büyük Ekim Proleter Devriminin 60. yılında, onun aydınlattığı yolda sağlam adımlarla yürüyor ezilen halkları ve tüm işçileri dünyanın... Bu durdurulmaz gidişin bir tek sonu var. Emperyalizmi yeryüzünden silecek, insanın insanı sömürüsünü tarihe gömecek bir son. Ve bu son uzak değil. İnsan ömrüyle ölçemeyiz belki, ama sabrımız proleter sabrıdır, enerjimiz tükenmez. Zincirleri yok edeceğiz elbet, sömürüyü, zulümü... Meşale yanalı 60 yıl geçti daha. Bugün bir büyük aydınlık var dünyada, yarın her yer ışıyacak. Bebelerimiz güzel günlere doğacak mutlaka... Hayaldeğil, ütopya değil bu, Büyük Ekim Devrimi kadar gerçek, dünyanın üçte birinde yaşayan yüce sosyalizm kadar gerçek.

Biliyoruz mutlaka gelecek...
YAŞASIN SOSYALİZM

Bireysel Terörizm ve Emperyalist Demagoji

Geçtiğimiz ay içinde gazete manşetlerinin büyük puntolarla verdiği bir haber vardı. Televizyon ve radyo, haber süresinin önemli bir kısmını ayırıyor, olay güncellik kazanıyordu. Sözkonusu olan Federal Almanya'da gelişen maceracı eylemlerdi. Kızıl Ordu Fraksiyonu adlı örgütün iş adamı Schleyer'i kaçırması haberi bomba gibi patlıyor, ardından Baader-Meinhof Örgütünün kaçırdığı uçak büyük heyecan yaratıyordu. Emperyalizmin basın yayın araçları harıl harıl çalışarak olayları çeşitli boyutlarda işliyor, kitlelerin teröre karşı yükselen haklı tepkisini azgın bir anti-komünizme propaganda malzemesi yapıyordu. Açıktır ki, ne bir iş adamının ne de, bir uçak yolcularının hayatı, Batı Alman tekelci sermayesi için önemli bir kayıp değildi. Sınıf olarak egemenliğini pekiştirmek uğruna, tek tek kişilerin hayatlarını kitlelerin duygusal tepkilerini yönlendirmek için bir an bile durmaksızın harcayabilirlerdi. Yeter ki anarşizm ve "komonizm" bir iyice teşhir olsun, hür demokratik rejim(!) (çürümüş tekelci kapitalizm) ilelebet payidar olsun.

İşçi sınıfının dünya görüşü bu türden olguları nasıl değerlendirir? Düzene karşı yükselen tepkilerin gerçekte neye hizmet ettikleri, son çözümlemede hangi sınıfın çıkarları doğrultusunda oldukları, sınıflar savaşında almış oldukları yer ve biçimle doğrudan ilintilidir. Tekelleşmenin ileri boyutlar aldığı günümüz metropol ülkelerinde sınıf çelişkilerinin dayatmasıyla, düzenen acımasızca ufaladığı küçük burjuvazinin çeşitli kesimleri, tepkilerini bireysel yada dar grupsal çıkışlarla gündeme getirmektedir kimi zaman. Küçük burjuvazinin sabırsızlığı, disipline gelmez yapısı, geleceğine güvenini yitirdiği hallerde bu türden çıkışlara son derece elverişlidir. Doğal olarak burjuvazi, egemen sınıf olmanın asırlık deneyleriyle bu yapıyı değerlendirmeyi çok iyi bilir. Kendisi için gerçek tehlikeyi oluşturan işçi sınıfının derin ve köklü mücadelesini bastırabilmek için her türlü fırsatı kullanır.

Çağımızın kargaşası içinde kılavuzumuz sınıf pusulası olmalıdır. Bu şaşmaz pusula da bize tek tutarlı devrimci sınıfın işçi sınıfı olduğunu, mücadelenin ancak onun önderliğinde başarıya ulaşacağını gösteriyor. Japon ve Alman Kızıl Ordulara, Symbionez vb. bir alay eylemci örgütün ortak yanlarına bir bakalım. Ülkemizde de yankı uyandıran ve benzeri eylemlerin uygulayıcısı olan birtakım örgütler de ortak nitelik taşımaktadır. Kısaca söyleyecek olursak, işçi sınıfını açık ya da gizli inkar, uzun erimli ve zorlu sınıf mücadelesinin yerine küçük grupların silahlı eylemlerini koymak, böylece uyuyan (!) kitleleri bir anda uyandırıvermek ve emperyalizmi topyekün yıkıvermek gibi iddialarla ortaya çıkmaktadır bu grupçuklar. Hemen hepsi yüksek öğrenim gençliğine mensuptur. Zaten yukarıdaki tahliller de öğrenci geçliğin toplumun en "uyanık" ve dinamik kesimi olduğu, söz konusu eylemlerin ancak onun öncülüğünde yapılabileceği tesbitinden kaynaklanmakta, öğrenci gençliğe kitlelerin "yiğit" öncülüğü misyonunu yüklemektedir. Üniversite kampuslarından bakıldığında, dağlar son derece şairane, emperyalizmi yıkmak ise işten bile değildir. Ve de bir an durmaya gelmez. Yok işçi sınıfının örgütlenmesiymiş, yok devrimci durummuş, önemli değildir bunlar. Bu gençler "devrim isterler" bugünden yarına olsun isterler ve ille de kendileri gerçekleştirmelidirler. Bu delikanlılara göre devrim için savaşmak her zaman ve sadece silahla olur ve de böyle yapmayanlara "sosyalist" denmez. Burada şu gerçeği gözden kaçırmayalım; işçi sınıfı sosyalizmi ile küçük burjuva sosyalisti denmesini elbette istemeyiz. Evet, sınıf mücadelesinin her alanında, her türlü aracı "gerektiği zaman ve yerde" gündeme getirmek işçi sınıfı sosyalistlerinin harcıdır, küçük burjuva hayalcilerin değil. Lakin böylesi mücadele çetindir biraz, sabır ister, proleter kararlılığı ister. Doğrusu pek şairane bir tarafı da yoktur. Uçak kaçırmak, banka soyarak sansasyon yaratmak gibi...

İşçi sınıfı bilimi mücadelenin hiçbir biçimini mutlaklaştırmaz. Devrimci şiddet gerektiğinde gündeme gelir ve gelmelidir de. Ancak bu gerçekleştiğinde kitlelere eylemin haklılığı kanıtlanmış, olmalıdır. Ve devrimci şiddet, hiçbir zaman bireysel çıkışlar, zamansız eylemler olarak gündeme gelmez. Ülkemizde de cicili basında bol renkli resimler, çarpıcı başlıklarla yakalanan "hücre" haberleri yer alıyor bugünlerde. Banka soygunları ve çeşitli yerlerdeki patlamaların hemen ardından tekelci sermayenin borazanları "anarşi" çığırtkanlığı yapıyor, yakalanan "bombacı" ların resimleri gazetelerin baş sayfalarını süslüyor.

Gariptir ki çok önemli "hücre"ler küçük bir operasyonla yakalandığı halde bir türlü "anarşizm"in kökü kazınamıyor,

kaynağının "beynelmilel komünizm" olduğu yaygaraları kopartılmaya devam ediliyor... Karşı-devrimci maoculardan tutunuz da bir alay "illegal" delikanlıya kadar pek çok eylemci, burjuvazi tarafından anti-komünizm edebiyatı ile allanarak piyasaya sunuluyor, halkın tepkisi sonuna kadar sömürülüyor hala. Bu çirkin demogojiyi her an açığa çıkarmalıyız. Kitlelere hedef gösterdikleri iddiasıyla ortaya çıkan küçük burjuva devrimcilerinin maceracı yüzlerini teşhir etmeli, bu gidişin son çözümlemede emperyalizmin ve burjuvazinin işine yaradığını göstermeliyiz. İleride işçi sınıfı mücadelesine kazanılabilecek bazı samimi unsurların da harcanıp gitmesini engellemeliyiz.

Emperyalizmin anti-komünist çığlıklarına araç ettiği bireysel terör eylemlerini, bir kısım ilerici basınımız da heyecanlı başlıklarla verdi. Bilerek ya da bilmeyerek emperyalist demogojiye alet olmak, ilericilikle, demokratlıkla bağdaşmaz. En azından olayların nasıl kullanıldığı da anlatılmalıdır. Bilindiği gibi basında kopartılan yaygaradan sonra uçak kaçıranlar katledilmiş, hapisteki örgüt üyelerinin intihar ettikleri (!) söylenmiştir. O ana kadar ki propagandalarıyla bu cinayetleri meşru göstermek için elden gelen yapılmıştı. Kişilikleri ne olursa olsun yapılan insanlık dışı iğrenç bir cinayettir ve en azından, gerçek sosyalistler üzerinde de benzeri olayların tezgahlanması için ortam yaratmakta, örnek teşkil etmektedir. Düzenlenen "anarşist avları" ve çeşitli operasyonların özünde neye yönelik olduğu açıktır.

Emperyalizmin soğuk savaş taktiklerinden biri olarak, sosyalist sisteme karşı ve kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketine karşı oynanan oyunlardır.

Bu arada kendi pasifizmlerine kılıf ararken, şiddetin her türlüsünü bireysel terörle özdeş tutanlara da birkaç sözümüz var. Akıldan çıkarılmamalıdır ki Marksistler hiçbir zaman şiddet yanlısı değildirler. Kan dökülmesini asla istemezler. Ancak bir yanağına tokatı yiyince ötekini çeviren "hazret"lerden de değildir. Bilimin kılavuzluğundagereken biçimde cevap vermeyi de bilirler. Ülkemizde yakın geçmişteki kitle eylemlerinde karşı devrimci saldırılara karşı, işçi sınıfı sosyalistlerinin aldıkları tavır hala hatırlardadır...

Genç Sosyalistler özellikle öğrenci gençlik içinde gelişme ortamı bulabilen küçük burjuva maceracılığına karşı dikkatli ve ilkeli bir mücadele yürütmelidirler. Hayat işçi sınıfının öncülüğünü her geçen gün daha geniş yığınlar içinde kabul ettirmektedir. Tırmanan faşizm ortamında bugünden yarına sorunlarına çözüm bekleyen, artan baskılar karşısında umutsuzluğa kapılan küçük burjuva öğrenci yığınları, çeşitli bireysel çıkışların alanı olmaya devam ediyor. Sosyalist örgütlenme çerçevesinde tüm gençliğe işçi sınıfının sabır ve kararlılığını benimsetmek, bu türden eğilimleri gençlik içinde söküp atmanın temel şartıdır. Anti faşist mücadelede tüm demokratların ve sosyalistlerin ilkeli birliğini sağlamak da bu alanda önemli bir adım teşkil etmektedir.

ODTÜ AÇILDI

Sekiz ayın geçen uzun bir ara mücadeleden sonra, 7 Kasım günü ODTÜ açıldı. Bilindiği gibi tümüyle demokrat bir kitleyi barındıran ODTÜ üzerindeki faşist tezgahlar Hasan Tan'ın rektör atanmasıyla uygulanmaya başlandı. Öğrenciler yoluyla tabandan ele geçirilemeyen ODTÜ, idari kadrolar kullanılarak okula "işçi" adıyla alınan faşist komandolar yoluyla ele geçirilmek isteniyordu. Ancak sabırla yürütülen demokrasi mücadelesi sonucu bu plan da boşa çıkarılıyor. Yüksek öğrenim gençliğinin öğrenim özgürlüğü -Can güvenliği mücadelesinin önemli bir mevzisi olan ODTÜ faşistlerin elinde kalmayacaktır. İkinci MC iktidarının tüm çabalarına rağmen istediği gibi bir mütevelli heyetini onaylatamayışı, demokrat kamu oyunun baskısı ve öğrenci-öğretim üyesi-işçi kitlesinin tutarlı direnişi, ülke çapında yükselen antifaşist harekete paralel olarak ODTÜ'de de önemli bir gelişmeye yol açtı. Ancak henüz herşey sonuçlanmış değil. Tekelci sermayenin gerici temsilcileri bütün kozlarını oynamadılar daha...

En geniş kitleyi kapsayan, kamuoyunu ardına almış, haklı ve kararlı direniş sürdürülmelidir. ODTÜ'deki muhtemel olumsuz gelişmeler de bizi yıldırmamalıdır. Demokrat öğrenci kitlesinin okuma isteği bu konuda önemli bir dayanağımızdır. Grupçu tavırlar ön plana çıkarılmadan, karşı devrimci-bozguncu güçlere pirim vermeden sürdürülecek mücadele, daha ileri adımlar atabilir. Bunun için her türlü tepkici, bireyci eğilimi bastıracak biçimde tüm demokrat kitle, ÖTK örgütlülüğüne sahip çıkmalı ve onu işletmelidir. Şurası unutulmamalıdır ki, antifaşist mücadele kitle mücadelesidir ve başarısı kitlelerin ne oranda benimsediğine bağlıdır.

Bu arada okulda jandarma ve polisin meşrulaştırılması yolundaki girişimler idari mekanizma, kamuoyu baskısı ve kitle eğilimi ile önlenmeli, elden gelen yapılmalıdır...

YAŞASIN CAN GÜVENLİĞİ ÖĞRENİM ÖZGÜRLÜĞÜ MÜCADELEMİZ!

ODTÜ'lü Genç Sosyalistler

sacco ile vanzetti

haziran hy yayınları

okunması gereken bir kitap

'1977 yılının Temmuz ayında Amerika Birleşik Devletleri Massachussets Eyaleti Valiliği aldığı bir kararla, günümüzden 50 yıl önce, 23 Ağustos 1927 günü idam edilmiş bulunan İtalyan asıllı iki işçi; Nicola Sacco ve Bartolomeo Vanzetti'nin gerçekte suçsuz olduklarını açıklamıştır." Haziran yayınlarının yeni piyasaya çıkardığı Sacco ile Vanzetti adlı kitabın önsözü bu sözlerle başlıyor. (Sacco ile Vanzetti, Haziran Yayınları, İstanbul, Ekim 1977)

Sacco ile Vanzetti'nin haksız yere idamı yalnızca bir adli hata olayı değildi. 1920'lerde, tüm kapitalist dünyada gericiliğin saldırıya geçtiği bir dönemde ABD de yapılan, işçi sınıfına bilinçli bir saldırıydı sözkonusu olan. Nazım Hikmet'in dediği gibi, *"Onların cebinde fırkamızın bileti yoktu / Onlar, kurtuluşun kapısına varmayı, / Ferdin cesur hamlelerinden uman / İki saf ve namuslu çocuktular."* Ama yine de bu iki kişinin ölümü kitleleri şaha kaldırdı. Dünyanın dört bir yanında işçi sınıfı gösteriler yaptı. Sacco ve Vanzetti'nin serbest bırakılması için. Ama devir dediğimiz gibi gericiliğin saldırıya geçtiği bir devirdi ve ABD'de ilahlar kurban istiyorlardı ve bu "iki saf ve namuslu çocuk" kurban seçilmişlerdi kapitalist ilahlara.

"Sacco ile Vanzetti davası ABD sınırlarını kısa zamanda aşıp, tüm yeryüzüne taştı. Dünya işçi sınıfı ve onun ileri kesimleri, öncü müfrezeleri başta olmak üzere, yeryüzünün tüm devrimci ve demokratik güçleri, örgütleri, kişileri bu iki suçsuz insanın ABD burjuvazisinin elinden kurtarılması için yorulmak bilmez bir mücadele sürdürdüler." (a.g.e., sf. 52)

Ve Sacco ile Vanzetti'nin adları ölümlerinden sonra şiirlere geçti, kitaplara filmlere konu oldu, adlarına türküler yakıldı. Bugün Massachusetts Valisinin kararı dünyakamuoyu için bir "malumu ilan"dan başka bir şey olmadı. Yine bu "af" kararı ABD burjuvazisini ve onun adli kurumlarını hiç de temize çıkarmıyor. Çünkü bugün nice Sacco ve Vanzetti'ler kapitalist ülkelerde baskı görmekte, işkence edilmekte ve hatta öldürülmekte. Metropol "demokrasi"lerinde işlenen "yasal" cinayetlerin son örneği Federal Alman hükümeti polisince hapisteki şehir çetecilerinin öldürülüp sonra olaya intihar süsü verilmeye çalışılması. Dünya kamuoyu, eylemlerini hiçbir zaman tasvip etmediği bu kişilerin böyle hunharca öldürülmesini de şiddetle protesto etti.

Sacco ile Vanzetti burjuvazinin işlediği cinayetlerin ne ilki ne sonuncusu.

"Cani değildiler, kurban gittiler bir cinayete / Kurban gittiler doların emrindeki adalete / Hayatlarında olmadılarsa da kitlelerin rehberi / Ölümleriyle şaha kaldırdı kitleleri / Bu iki ihtilal neferi."

MC SANAT DÜŞMANLIĞINI GÖSTERİYOR

Filmleri ve film senaryolarını denetleyecek olan yeni sansür tüzüğü 23 Eylül 1977 gün ve 16063 sayılı Resmi Gazete'de yayınlanarak yürürlüğe girdi. Girdiği günden itibaren de ilerici kamuoyunda çeşitli tepkilere yol açtı. Televizyon ekranlarına kadar yansıyan bu tepkileri geçtiğimiz ay içinde izlemişsinizdir. Biri Emniyet Genel Müdürlüğünden seçilecek üç İçişleri Bakanlığı memuru, bir Kültür Bakanlığı tarafından seçilecek memur ve Basın Yayın Genel Müdürlüğünün seçeceği bir memur olmak üzere beş kişiden kurulacak Film Denetleme Kurulu yeni tüzüğe göre Türkiye'de gösterilecek filmler üzerinde tek yetkili olacak. Sadece Kurul üyelerinin bakanlıklararası dağılımı bile tüzüğün hazırlanmasında nasıl bir polis sansürü zihniyetinin egemen olduğunu göstermek için yeterli.

Tüzüğün yürürlüğe konma gerekçesi olarak seks filmlerine engel olma bahanesi getirilmektedir. Ancak yandaki yazıda da görüleceği gibi seks filmlerine engel olmak hiçbir zaman burjuva hükümetlerinin ciddi bir kaygısı olmamıştır. Bu yeni tüzükle siyasal iktidarın esas amaçladığı zaten kısıtlı olan sanat ortamını biraz daha boğmak, sinemamızda yeni yeni beliren ilerici eğilimleri daha doğmadan öldürmektir.

Türkiye Yazarlar Sendikası Genel Başkanı Aziz Nesin'in yaptığı basın toplantısında açıkladığı gibi, "İkinci MC iktidarsızlığı, ağır sansür zincirinden bekâret kemeriyle, kapitalizmin temelindeki bir çelişkiyi korumak isteğindedir. Ama gerçek amaçlarıysa, bu ağır sansürle sayıları pek az namuslu sanatçının çabalarıyla geliştirilmeye çalışılan halkçı, toplumcu sinemamızı bombalamaktır. Yeni sansür tüzüğü sinemayı tümüyle polis denetimi altına sokmaktadır. Polislerin, sinemayı sinemacılardan daha iyi bildiğiyse hiç görülüp duyulmamıştır."

Yeni sansür tüzüğüne ve sanat ürünleri üzerindeki gerici baskılara karşı mücadele demokrasi mücadelesinin görevlerinden biri olarak önümüzde durmaktadır.

Yine İkinci MC iktidarının sanat düşmanı uygulamalarından biri de kağıt fiyatlarına yapılan zamlar oldu. Kağıda yüzde iki yüz elli oranında zam yapıldı. Bu zam aslında edebiyata uygulanan dolaylı bir sansür niteliğindedir ve aynı zamanda gerici güçlerin sanatsal açıdan güçsüzlüklerini bir göstergesidir. MC iktidarı, "nasıl olsa beni öven sanat yapıtı çıkmıyor, beni yerenler de çıkmasın" demektedir.

Bu son zamlardan sonra, halkın alım gücüne göre zaten pahalı olan kitap ve diğer yayınların artık astronomik fiyatlara ulaşacağını tahmin etmek falcılık değildir.

Emperyalizmin kültürel yozluğu ve gençlik

On yılı aşkın zamandır gelişkin kapitalist ülkeler bir "devrim"in içinde güya. Evet bir "devrim" Hem de tekelci sermayenin tüm teşvik ve desteğiyle gerçekleşen bir "devrim" ;"Biz de devrim yaparız icabında" diyebilmek için herhalde, burjuva yazarları gelişkin kapitalist ülkelerde görülen seksüel yozlaşmaya "seks devrimi" adını veriyorlar. Üstelik bu "devrim"i yapanlar o kadar iyilikseverler ki diğer ülkelerin halkları da nimetlerinden (!) yararlansın diye, hiç vakit geçirmeden, gelişmekte olan ülkelere devrim ihracı"na başladılar.

Burjuva ideologlarının "seks devrimi" diye adlandırdıkları nesnenin metropol ülkelerdeki toplumsal yaşam üzerinde etkilerini araştıracak değiliz. Çeşitli etkenlerin sonucu bir olgudur ama herhalde esas olarak burjuva toplumunun bir savunma mekanizması olarak ortaya çıkmaktadır. Burjuva ideolojisi sözde "seks devrimi" ile kendini yenileme olanağına sahip olduğu görüntüsünü verme çabasındadır. Aynı zamanda toplumsal yabancılaşma içinde bunalan bireylerin bu bunalımları burjuva toplumuna düşman bir takım yollara dökülmeden sistemin yapısına zarar vermeyen şekillerde tatmin edilmek istenmektedir. Yine önemli bir etken de tüketim ekonomisinin gelişiminin doğal bir sonucu olarak seksin de bir meta haline gelmesi, kapitalistlere muazzam kârlar sağlayan bir seks endüstrisinin doğmuş olmasıdır. Gerçekten bugün "seks devrimi" otomobil furyasından beri, en fazla kâr getiren bir endüstri dalı olma yolundadır Avrupa'nın bazı ülkelerinde.

Bizi asıl bu "devrim"in Türkiye'ye ilişkin yanları ilgilendirmektedir. Elbetteki Batı'da toplumsal yaşamda bu yüzden ortaya çıkan değişimlerin Türkiye'de de baş göstermesi söz konusu değildir (burjuvazinin çok dar bir "avrupai" kesimi dışında) ;Ancak özellikle film ve yayın dalında seks metası üretimi ve ticareti son yıllarda oldukça hızlanmıştır (bizzat seks eyleminin ve kadının meta haline getirilmesi bu yazının dışındadır.) ;"Hasan almaz basan alır" . "Beş atış yirmibeş" ve daha bilmemneler in bu kadar yaygınlaşmasının temelde tek amacı vardır: gençliğin kitlesel pasifikasyonu. Tüm bu türden yayınlarda bir yandan burjuva değerleri yüceltilmekte, öte yandan ergenlik çağındaki delikanlıların daha yararlı işlere ayırabilecekleri zamanları, enerjileri tüketilmekte, bir takım fantazilerle beyni bulanmış, yalnızca belden aşağısı çalışan hasta insanlar yetiştirilmek istenmektedir. Burjuvazi böylece gençliğin boş zamanlarına egemen olmaya çalışmaktadır.

Gençlerin en doğal duygularını utanmazcasına sömüren böyle kitap ve filmlerin bu kadar yaygınlaşmasının tek nedeni olarak bunları yapıp satmanın kârlı bir iş olduğu olgusunu görmek yanlış olur. Elbette ki "seks ticareti" kârlı bir iştir ama Türkiye'de bugün bu faaliyetler tekel dışı bir takım müteşebbisler tarafından yürütülmektedir ve - gerçekten istenince - son verilmesi işten bile değildir. Ancak tekelci sermaye bunu istememektedir. Kesmeşeker bıyıklı müslüman politikacıların bütün feryat ve figanlarına rağmen ve onların bu konuda yetki sahibi oldukları bir dönemde bile bu işin üzerine ciddiyetle eğilinmemesi bunun açık kanıtıdır. İlerici sanat yapıtları sansür edilir, gerçek sanatçılara baskının her türlüsü uygulanırken cinsel duyguları sömüren yayın ticareti adeta teşvik gören bir faaliyet durumundadır.

Genel olarak pornografi adı verilen türün Emanuel, O'nun Hikayesi gibi güya "kaliteli"leri de yazarının bile imzasını koymaktan utandığı en seviyesizleri de sanat ürünleri olarak görülemez. Bunlar burjuvazinin ideolojik ve kültürel saldırısının örnekleridir ve kapitalizmin en doğal dürtüleri bile nasıl soysuzlaştırabildiğinin en yeni kanıtlarıdır. Bütün bu olgular bir kere daha bize sosyalizmin ne kadar *kaçınılmaz olduğu*nu kanıtlıyor.

ALTIN BİLEZİK Mİ ESARET ZİNCİRİ Mİ ?

Asaf CAMCI

Adı çıraktır onların. Hepsi fakir, emekçi halk çocuklarıdır. Daha dünyayı ve hayatı iyice tanımadan ücretli kölelikle, patron baskısıyla tanışırlar. İlkokuldan sonra yahut çoğu zaman ona dahi fırsat bulamadan, kendilerini smürünün ve zulmün tam ortasında bulurlar.

Gayri, gencecik yaşta, ağır çalışma koşullarının altına girerler. "Taşı toprağı altın" ve lakin heryanı zülum ve sömürü dolu büyük şehirlerde sigortasız, sendikasız ve her türlü güvenlikten mahrum olarak çalışırlar. Küfür, dayak, gururun ayaklar altına alınması günlük hayatın bir parçasıdır onlar için.

Sağlık şartlarına aykırı işyerlerinde ömür çürütmek; gecekondu köşelerinde, inşaat bodrumlarında soğukla, açlıkla mücadele etmek; simitle, ekmek-zeytinle "nefsini köreltmeye" çalışmak, çıraklığın icablarıdır artık. Asalak zengin çocukları son model arabalarla fink atarken, onlar çileli, kahırlı ve aşağılayıcı bir hayatın kahrolası sıkıntısı içindedirler.

Gencecik insanlar neden bu "sırat köprülerinden" geçerler? Bu zorluklara niçin katlanırlar? Sanat öğrenmek için. Koluna sözümona "altın bilezik" takmak için. Oysa ki bu "altın bilezik" sömürülmek imkanından başka birşey vermiyor, genç insanlara. Sömürüden, ücretli kölelikten kurtarmıyor çırakları. Sadece belki daha az işsiz kalacak, sömürü deryasında daha fazla yüzecek, hepsi o kadar! Yani kapitalizm sürdükçe, altın bilezik denen şey, kapkara bir esaret zincirinden başka birşey değildir. Ve kapitalizm bu esaret ve sömürü zincirinin halkaları üzerine kuruludur.

Hal böyleyken, geçenlerde çıkarılan çıraklık yasası ile çırakların esareti ve sömürülmesi resmen yasallaştırıldı. Yasada tek ileri hüküm, çırakların sigorta kapsamına alınması idi. Ancak öğrendiğimize göre Sosyal Güvenlik Bakanı, bu açık hükme rağmen işlemi durdurmuş. Sanırız ki, MC'nin ne kadar işçi düşmanı, halk düşmanı, gençlik düşmanı olduğunu göstermek istemişler! Fakat zat-ı muhteremleri boşuna zahmet buyurmuşlar! Çıraklar, MC'nin nice halk düşmanı gençlik düşmanı olduğunu zaten biliyorlar. Nicemizin kanına girmiş, nicemizin canına kıymış MC'yi gayet iyi tanıyorlar.

Dökülen kanların, yıkılan canların hesabını bir bir tutuyorlar. Elbette ki bunların yanında, MC'nin sigorta "hizmetleri " solda sıfır kalır. Can güvenliğinin düşmanı MC, sosyal güvenliğin düşmanı olacaktır. Gayet açık bu.

Bunlara şaşırmıyoruz. Ancak, şaşırdığımız (!) nokta şu ki, adı sosyal güvenlik olan bir bakan, mevcut sosyal güvenliği kaldırıyor. Hiç değilse, adını doğru koysunlar!

İşte burjuvazinin ikiyüzlülüğü diye buna derler! Burjuvazinin sahtekarlığı riyakarlığı böyle olur! Bir tarafta suret-i haktan görünüp hukukun üstünlüğünden, yasalardan bahseder, fakat diğer tarafta kendisi çiğner onları.

Bugün, burjuvazi çırakları ciddiye almayabilir. Fakat unutmayın ki çıraklar, birgün mutlaka burjuvazinin çırasını söndüreceklerdir!

SGB'nin BASIN BÜLTENİ

21.10.1977

Sosyalist Gençlik Birliği Genel Başkanı, Ökkeş Ünlübayır, basına verdiği demeçte, Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın aldığı bir kararla, Çıraklık Yasasının getirdiği çırakların SSK kapsamına alınmasına ilişkin hükümlerin uygulanmasının belirsiz bir tarihe kadar ertelenmesini eleştirerek, "Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın yasanın kesin hükmüne rağmen aldığı bu karar, tümüyle anti-demokratiktir ve hukuka aykırı bir işlemdir" demiştir. Ökkeş Ünlübayır'ın demeci özetle şöyledir:

"Geçtiğimiz Temmuz ayında yürürlüğe giren Çıraklık Yasası, bütün anti-demokratikliğine rağmen, yine de çırakların belli bazı haklarını tanımak zorunda kalmıştı. Çırakların SSK kapsamına alınmasına ilişkin hükümler, bunların en önemlileridir. Fakat çırakların bu en doğal ve yasal hakları dahi, Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın aldığı bir kararla belisiz bir süre için ellerinden alınmıştır. Böylelikle, çırakların daha çok sömürülmeleri ve baskı altında tutulmaları yasalara aykırı olarak da sağlanmak istenmektedir. Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın Yasanın kesin hükmüne rağmen aldığı bu karar, tümüyle anti-demokratik ve hukuka aykırı bir işlemdir.

Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın aldığı bu karara kaşı çıkmak, küçümsenmemesi ve mutlaka yerine getirilmesi gereken bir demokrasi görevidir. Unutmamak gerekir ki bu karar, 2. MC'nin emekçi halkımıza yöneltiği saldırıların bir devamıdır."

SOSYALİST GENÇLİK BİRLİĞİ
Genel Merkez Basın Bürosu

NATO' YA HAYIR !

SGB İSTANBUL ŞUBE BAŞKANI SEZAİ ATICI'NIN "NATO, EMPERYALİZM VE TÜRKİYE" FORUMUNDA YAPTIĞI KONUŞMA

Arkadaşlar,
Değerli Konuklar,
Sosyalist Gençlik Birliği adına tümünüzü selamlarım.

Demokratik hak ve özgürlüklerin sürekli olarak ortadan kaldırılmaya çalışıldığı, faşist baskıların arttığı, zamların ve hayat pahalılığının çalışanları yaşayamaz duruma getirdiği şu günlerde 40 demokratik örgütün biraraya gelmiş olması, bizce, faşizme ve emperyalizme karşı büyük bir güvencedir. Yaptığımız bu toplantı faşizme karşı mücadelede demokratik ve devrimci güçlerin birleşmeleri doğrultusunda atılmış önemli bir adımdır.

İsteğimiz odur ki, tüm demokratik ve sosyalist güçler faşizme karşı aralarındaki görüş ayrılıklarını öne çıkarmadan, birleşilen noktaların altını çizerek asgari müştereklerde güç ve eylem birliği yapabilsinler.

İsteğimiz odur ki bu birlik sürekli olsun, faşizm inine tıkılana kadar sürsün. Çünkü tarih göstermiştir ki devrimcilerin faşizm tehlikesini ciddiye almadıkları ülkelerde sonuç devrimciler açısından acı olmuştur. Biz ciddiye almasak bile faşizm ciddidir. İlerici ve devrimci örgütlenmelerin ortadan kaldırılması, işkenceler, zindanlar, katliamlar, bunlar hep ciddidir.

İşte emperyalizme ve onun ülkemizdeki örgütlerinden bir olan NATO'ya karşı mücadeleyi bu boyutlarda düşünmek zorundayız. Biliyoruz ki hangi ülkede faşizm işbaşına gelmişse, arkasında mutlaka emperyalist güçlerin, dünyayı haraca bağlayan tekellerin ve onların askeri-kültürel örgütlerinin açık desteğini almıştır. İşte en canlı örnekleri Şili, Yunanistan, Portekiz, İspanya ve daha niceleri...

İkinci evrensel Paylaşım Savaşının hemen ardından kurulan NATO'nun "demirperde ülkelerine karşı hür dünyanın savunulması" palavralarının altında yatan asıl kuruluş nedeni o sıralarda bir dünya sistemi haline gelmiş olan muzaffer sosyalizmin gelişmesinin önlenmesiydi.

Çünkü sosyalizm, savaş sonrasında tüm ezilen halkların gözünü diktiği ve uğrunda mücadele ettiği bir dünya sistemi haline gelmişti. Güçlenen sosyalist ülkeler ve kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketi emperyalizmin korkulu rüyası haline gelmişti. İşte böyle bir zamanda bir yandan güçlenen sosyalizmin gelişmesini engellemek, bir yandan da kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketini boğmak için NATO kuruldu. Ve ardından da yoğun bir anti-sovyetizm ve anti-komünizm propagandası başlatıldı. Sovyetler Birliğini çevreleyen emperyalizmin güdümündeki ülkelerin askeri ve kültürel örgütleri birleştirildi. Savaştan en ufak bir zarar görmeden çıkan, buna karşılık harap olmuş Avrupa devletlerine karşı nisbi bir üstünlüğü olan ABD, NATO'nun kurulmasında başrolü oynamaktaydı. Böylece hem sosyalist ülkeleri kuşatmış, hem de geniş bir pazar ve yatırım alanı bulmuş oluyordu.

Savaş sonrası Avrupa'ya akmaya başlayan Amerikan doları emperyalist güçlerce "komünizm tehlikesi"ne karşı korunmanın ilacı olarak düşünülmekteydi.

Daha sonra ittifak genişletilerek Marshall Planı doğrultusunta Türkiye ve Yunanistan'ın emperyalizme bağımlılığı korundu ve 1952'de her iki ülke de NATO'ya katılarak, Avrupa'nın güney kanadı emperyalizmin kalesi haline getirildi.

NATO ülkemize silahlanma yarışından ve emperyalizme bağımlılıktan başka birşey getirmedi. Ülkemiz Amerikan üslerinin ve deniz filolarının barınağı haline getirildi. Ortadoğudaki ilerici, devrimci yönetimler NATO üsleri aracılığıyla ABD tarafından düşürüldü.

Ülkemiz NATO ülkeleri içinde militarizme ve silahlanmaya ayrılan pay bakımından en önde gelmektedir. Her yıl bütçenin yaklaşık üçtebiri silahlanmaya ve asker bakımına harcanırken, öncelikle halledilmesi gereken sağlık, eğitim, yol, su ve konut yapımı gibi acil sorunlar yıllardan beri çözümlenmemiş olarak durmaktadır.

Bir savaş uçağı için yüzmilyonlarca lira harcanırken ve yüzbinlerce asker beslenirken köyünde okulu olmadığı için okuyamayan çocukların doktor olmadığı için ölen binlerce insanın dramı korkunçtur.

NATO, içinde bulunduğumuz günlerde, Batı Avrupa'dan başlayarak ülkemizi de kapsayan bir tatbikat düzenledi. "Kararlılık 77" adı verilen tatbikatın amacı bir sovyet saldırısında bu ülkeye terkedilmiş olan toprakların yeniden ele geçirilmesi Sovyetler Birliği'ni saldırgan göstererek kendini temize çıkarmaya çalışan NATO, böylelikle demokrasi havariliğini birkez daha göstermiş oluyor kendince!

Tüm demokratlara ve sosyalistlere düşen görev, başta NATO olmak üzere AET ve CENTO gibi bizi emperyalizme bağlayan, ülkemizin bağımsızlığını zedeleyen tüm ittifaklardan çıkmak için mücadele etmektir. Demokrasi güçlerinin acil talebi tüm bu kölelik anlaşmalarının yırtılmasıdır.

Ülkemizin bağımsızlığı için NATO'YA HAYIR!
Ülkemizin sömürülmesini engellemek için NATO'YA HAYIR!
Dünya barışının sağlanması için NATO'YA HAYIR!
Silahlanma yarışına son verilmesi için NATO'YA HAYIR!

KÜRTÇE ÜZERİNDEKİ BASKILARA SON!

Egemen sınıfların Kürt halkı üzerinde yıllardır sürdürdüğü ulusal baskı, bütün amansızlığıyla devam ediyor Varlığı artık herkesçe bilinen bu çağdışı baskıyla, kültürden tutun da yaşama hakkına kadar her türlü ulusal demokratik hak, Doğuda ayaklar altına alınıyor. Bu hakların gaspı, hergeçen gün egemen sınıfların "yeni yeni" yöntemleriyle sağlanmaya çalışılıyor.

Geçtiğimiz günlerde Elazığ'da yaşanan olaylar, bu "yeni" yöntemlerden birini daha gözler önüne serdi. Bir okulda ortaya çıkan olaydan sonra mahallelerine dönen ilerici öğrencileri bahane eden kolluk kuvvetleri, Kürtlerden oluşan Fevzi Çakmak Paşa Mahallesi halkına karşı, kadın-çocuk diye ayırmadan silahlı ve insafsız bir saldırıya geçti. Böylelikle, yıllardır emekçi halkı bölmek, birbirine düşürmek için ellerinden geleni esirgemeyen egemen sınıflar, -Elazığ için bu çabalarını yeterli görmemiş olacaklar ki- bu sefer açıktan açığa, hem de koskoca şehrin ortasında, kolluk kuvvetleriyle böylesi insafsız operasyonlara girişmekten çekinmediklerini göstermiş oldular. Kuşkusuz, bu saldırı genelde faşist tırmanışın bir parçasıdır. Ama özel olarak da Kürt halkı üzerinde sürdürülen baskının bir devamı olduğu gözden kaçırılmamalıdır.

Dedik ya, egemen sınıflar bu konuda "yenilikler" bulmakta pek güçlük çekmiyorlar. Hele ki ellerinde böylesine "yaratıcı" kadrolar olduktan sonra. Doğulu sosyalistlerin çıkardıkları Roje Welat gazetesinin başına gelenler de bu açıdan bir hayli ilginçtir!

Roje Welat, (Yurt Güneşi) içinde Kürtçe ve Türkçe yazıların yer aldığı bir gazete. Egemen sınıflarınsa, Kürtçe bir tek sözcük bile duymaya tahammülleri yok. Çünkü korkuyorlar. Korkmaktada haklılar hani! Egemenlikleri zaten pamuk ipliğine bağlı! zaten egemenliklerini sürdürmekten acizler, zaten ecelleri gelmiş can çekişmekteler... bir de Kürtçeyle mi başları ağrısın?!.. Ama ne yapsalar nafile. Hani ne derler "ecel gelmiş cihane/ baş ağrısı bahane" diye...

Ama yine de egemenlerimizin o nazik başları ağrımasın diye yapmayacakları şey yok. Böyle olunca da, demokrasiymiş, insan haklarıymış, dahası hukukmuş, yasaymış, bunlar pek öyle sorun değil onlar için. Anayasa "basın hürdür, sansür edilemez" diyormuş, yani gazete çıkarmak için izin gerekmiyormuş, hiçbir yasada "kürtçe gazete çıkarmak" diye bir suç yokmuş, yasalara göre gazetede suç da işlenmiş olsa sahibi sorumlu görülüp tutuklanamazmış, yargıç kararı olmadan gazetelere elkonulamaz, hele hele gazetenin dağıtımını yapanlar tutuklanamazmış... Evet öyle ama, bütün bunlar Roje Welat'ın başına geldi. Buna da hiç mi hiç şaşmamak gerekir. Çünkü emekçilerin yararına olan yasal haklar, ancak savunulduğu ve kullanıldığı oranda hayata geçerler. Yoksa egemen sınıflar, herzaman yasaların kendi başlarını ağrıtmayan kısmını uygulayacaklardır. İşte birincisi bunun için şaşırtıcı değildir. İkincisi Kürt halkı üzerindeki baskılar bilindiği için şaşırtıcı değildir. Ama şaşırtıcı olmaması, elbette onu olağanlaştırmayı, "böyle gelmiş böyle gider", ya da "ancak sosyalizmde hallolur" düşünceleriyle ele almayı gerektirmez.

Roje Welat üzerinde estirilen saldırı ve baskılar, ilerici, sosyalist basına karşı egemen sınıfların saldırısının bir parçası olduğu kadar, Kürt halkına yöneltilen baskının da bir parçasıdır. Bu yüzden, bütün bu anti-demokratik baskılara karşı mücadele vermek, salt Roje Welat'ı çıkaran sosyalist çizginin değil, bütün ilerici, demokrat, sosyalist güçlerin sahip çıkması gereken önemli bir demokrasi görevidir.

Her şeye rağmen, baskı ve engellemeler nedeniyle geç de olsa Roje Welat'ın ikinci sayısının da çıkması sevindircidir. Roje Welat'ın uzun ömürlü olması, gazetemizin içten dileğidir. İnanıyoruz ki, Türkiye demokrasi güçlerinin mücadelesi Kürtçe üzerindeki yasaklamaların üstesinden gelecektir!

EĞİTİM ENSTİTÜLERİNDE OYNANAN OYUNLAR

1. MC döneminde hemen hemen tümü faşistler tarafından işgal edilen eğitim enstitüleri sorunu yeni boyutlara ulaşıyor. Özerkliği olmayan, dolayısıyla MC'nin bakanlığına doğrudan bağlı olan bu okulların demokrat yöneticileri ve öğretim görevlileri kısa zamanda değiştirilmişti. Bir avuç faşistin idare ile işbirliği yapmasıyla, demokrat öğrenciler bu okullara gidemez olmuştu. Geçen senelerde kamuoyuna da yansıyan anti-demokratik mülakatlarla, bu okullara faşist kuruluşlardan kart getirenler yerleştirilmişti. 2. yıl içinde okullarına gidemeyen yüzlerce öğrenci, sınıfta bırakma ve okuldan atmaların durdurulması için Danıştay'a açıkları davada yürütmeyi durdurma kararı almıştı.

2. MC işbaşına gelince E.E.'deki planlarına devam ettiler. Birinci olarak uzun zamandır uğraşmalarına rağmen faşistleştiremedikleri Diyarbakır, Mardin, Tunceli Eğitim Enstitülerini kapattılar. Bu okullarda genellikle doğulu öğrenciler okuyordu. Irkçı-şoven baskılar bu kez Türkçe "öğrenim"i bile engellemeye kadar varmıştı. İkinci olarak; Danıştay kararlarının uygulanmasıydı Sözde uygulanan kararlarla müdürler öğrencilere gönderdikleri yazılarda iki seçme ile karşı karşıya bırakıyorlardı. Ya okullara devam (faşistlerin işgali altında); ya da normal sınav dönemlerinde sınavlara girme (faşist öğretim görevlilerinin hazırladığı). İki seçenekte öğrencileri öğrenimden uzaklaştırma meşrulaştırmaktadır. Üçüncüsü; bu okullara yeni öğrenci alınmasıyla ilgili. Önceden verilen en resmi ağızlardan verilen demeçlerde taban puanıyla öğrenci alınacağı söylendiği halde yine ikinci bir mülakatla öğrenci alınacağı duyuruldu. Faşistlerin oluşturduğu sınav komisyonlarının geçtiğimiz yıllarda yüzünün nasıl açığa çıktığı bilinmektedir. Bu girişimle tekrar faşistlerin yerleştirilmesi amaçlanmaktadır. Bunu teşhir etmek ve anti-demokratik uygulamanın üzerine varmak gerekmektedir.

Özerkliği olan okullara göre MC'nin doğrudan denetiminde olan bu okulların demokratlaştırılması MC'nin düşürülmesine bağlı bir olgudur. Ancak bu okullarda yaratıcı bir çalışma yapmak sosyalistlerin, demokratların görevidir.

Eğitim Enstitülerinin demokratikleşmesi için;

*Öğrenim özgürlüğü, can güvenliği sağlanmalıdır.

*Bu okullara faşistlerin yerleştirilmesi durdurulmalı, mülakatla değil ÜSYM kanalıyla öğrenci alınmalıdır.

*Uzun vadede ise Türkiye'de eğitimin demokratikleştirilmesi programıyla uyumlu bir şekilde ele alınmalıdır.

SBF AÇILIRKEN

Ülkemizdeki faşist tırmanışa paralel olarak yürütülen eğitimin faşistleştirilmesi süreci giderek hızlanıyor. Faşist saldırı ve işgaller birbirini izlerken, diğer yandan sahte barış çağrıları ve tarafsız (!) bakanın icraatları ile bunu gizlemeye çalışıyorlar. Onlar, tüm demokratik kurum ve kuruluşlardan öylesine rahatsız oluyorlar ki, faşist demagojinin papağanlığını yapacak şubeler haline getiremedikleri, hala faşist işgal altına alamadıkları okulları da işlemez hale getirmeye, kapatmaya çalışıyorlar.

İşte eskiden beri ilerici bir yapıya sahip olduğu bilinen Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni de uzun süre kapalı tutmayı başardılar.

Geçen yıl "öğrenim özgürlüğü" paravanası ardına saklanıp okul bahçesinde Hakan Yurdakuler'i katledenler, yine aynı gerekçelerle okula geldiler. İçeri alınmadıklarında "öğrenim özgürlüğü olmadığını içeri alındıklarında ise tahrik üstüne tahrik yapıp, çıkacak en küçük olayda can güvenliğinin olmadığını ilan edip okulu kapattırdılar. Elbette salt onların kapatma istekleri kapatmak için yetmezdi. Öğretim üyelerinin yanlış tavırları ve öğrencilerin eksiklikleri onlara yardımcı oldu. Demokrat olarak bilinen öğretim üyeleri bir türlü hakem tavrını kenara bırakıp demokrasiden yana tavır alamadılar. Okula gelirken asıl amaçları okulu kapattırmak olan faşist komandoların planlarının bir parçası oluverdiler istemeyerekte olsa. Olayları "Sağ sol çatışması" olarak, "anarşik olaylar' olarak sunmaya çalıştılar.

Öğrenciler ise baştı derneğin insiyatifsizliği, kitleden kopukluğu nedeniyle başına buyruk tavırlara, duygusal tepkilere, sık sık faşistlerin istediği döğüş alanlarına daldılar. Bütün bu yanlışlıklar ise SBF'nin bunca zaman eğitimsiz kalmasına, demokratik bir mevziin bunca zaman susmasına maloldu.

Siyasal Bilgiler Fakültesi'nin yeniden eğitime açılmasıyla birlikte aynı oyunlar yeniden oynanmak istendiyse de, öğrencilerin eskiye oranla daha doğru tavır almalarıyla Faşist komandolar kuyruklarını kısıpgeri adım atmak zorunda kaldıdılar. Okula geldiler. Ders dinleyebildiler. Olay çıkaramadılar. Amaçları da eğitim olmadığından ne işleri vardı okulda? Ancak öğretim üyeleri hala aynı tavırlarını sürdürüyorlar. Hatta daha da fazlasıyla. "Okulu kapatırız" cümlesi en temel demokratik hakların kullanılmasında bile bir tehdit oldu. Bu, SBF' deki özerk üniversite mücadelesinde mutlaka aşılması gereken bir durumdur.

İlk planda faşist emeller boşa çıkarılmışsa da, SBF' liler yeni yeni oyunlara, yeni yeni saldırılara hazır olmalıdır. Yeni saldırılar, tehditler ise mekanik çözümlerden öte sabırlı bir mücadele sonunda, ÖĞRENCİ-ÖĞRETİM ÜYESİ-SBF ÇALIŞANLARININ birliğini amaçlayan çalışmalarla önlenecektir. Bunun ilk şartı birim derneği SBF-DER'in, SBF öğrencilerinin gerçekten demokratik- akademik kitle örgütlenmesi haline getirilmesidir. Bütün olumsuzluklara karşın Öğretim üyeleriyle ilişkilerin düzeltilmesi de üstesinden gelinebilecek bir görevdir.

Ancak bu birliğin sağlanmasıyladır ki Öğrenim özgürlüğü ve can güvenliğinin baş düşmanı faşistlere karşı. Özerk üniversiteyi ayaklar altına alan polis baskılarına işgallerine karşı ve bütün bunların başı egemen sınıflara karşı demokrasi saflarında yer tutarak gereğince mücadele edebilir, üzerimize düşeni yapabiliriz...

ÖĞRENCİ-ÖĞRETİM ÜYESİ VE SBF ÇALIŞANLARININ BİRLİĞİ SBF ÜZERİNDE OYNANMAK İSTENEN OYUNLARI BOZACAK GÜÇTEDİR!

YAŞASIN ÖZERK VE DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE MÜCADELEMİZ

SBF'Lİ GENÇ SOSYALİSTLER

Barış Demokrasi Bağımsızlık Toplumsal İlerleme ve Sosyalizm Yolunda

DÜNYA GENÇLİĞİNİN DAYANIŞMASI

Bilimsel sosyalizmin kurucuları yayınladıkları ilk manifestolarını şöyle bitiriyorlardı. BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN! Örse balyoz sallayanların, zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyleri yoktu. Ama önlerinde kazanacakları ve tüm insanlığa kazandıracakları koskoca bir dünya vardı. Bu temel tespitler işçi sınıfının mücadelesinin enternasyonal karakterini belirliyordu.

Kapitalizm genç işçi ve köylüleri, öğrencileri amansızca ve geliştikçe daha da amansızca sömürüyordu. Sosyal pratik genç insanları hızla sosyalizme doğru itiyor, bu itiş sosyalist partilerin bilinçlendirme ve örgütlenme çabalarıyla birleşerek sosyalist gençlik örgütlenmelerini doğuruyordu. Böylece 1800'lerin sonları ve 1900'lerin başları sosyalist gençlik birliklerinin kuruluş yılları oldu. Birlikler Sosyalist Gençlik Enternasyonalinde birleştiler. Ancak sosyalist gençlik örgütlenmesi açıklık kazanmış değildi. Parti-gençlik ilişkileri iyi düzenlenememiş, örgütsel bağımsızlık meselesi netleşmemişti. Birçok gençlik örgütü gençlik kolu görünümü veriyordu. Bazı gençlik örgütlerine ise yalnızca genç işçiler üye olabiliyorlardı. Ancak yine de genç sosyalistler başarılı mücadele örnekleri veriyorlardı. Dünya savaşı sırasında Sosyalist Gençlik Enternasyonaline üye birçok örgüt enternasyonalist bir tavır aldı. Komünist Enternasyonalin kuruluşu ve birinci kongresinden hemen sonra, Yürütme Komitesi tüm dünyadaki genç komünistlere, Komünist Gençlik Enternasyonelini kurma çağrısı yaptı. Bu çağrı hemen yankı buldu. Kurucu Kongre Kasım 1919'da Berlin'de toplandı. Komünist Enternasyonal'in bir seksiyonu olarak KGE önemli görevler başardı. Denilebilir ki bu dönem örgütlenmelerinin tümüyle berraklık ve detay kazandığı bir dönem oldu. KGE ve bağlı örgütler bilinç, birlik ve mücadele azminin çarpıcı örneklerini verdiler. Anti-faşist mücadelede destanlar yazdılar. Onların yazdıkları savaş destanları, romanlara, şiirlere, hikayelere konu oldu. Onlar, işçi sınıfı partilerinin ideolojik ve politik hattına bağlılığın ve bundan zerrece taviz vermemenin gözalıcı örnekleri oldular. 1943 Mayıs'ında kendisini lağveden Komünist Enternasyonale bağlı olarak, KGE de kendini feshetti.

Artık gençlik örgütlerini tek bir merkezden yönetmek olanaksızdı. Ancak yanyana gelebilirler, aralarındaki dayanışmayı koordine edebilirlerdi. Ayrıca bilimsel sosyalist olmayan, ancak anti-faşist, anti-emperyalist olan birçok gençlik örgütü de vardı. Tüm bu örgütler ortak düşmana karşı birleşebilirlerdi. Böylece bir gençlik federasyonu kurma girişimleri hızlandı. 1945 Kasım'ında Dünya Gençlik Konferansı toplandı. Konferans, çalışmalarını bitirerek, Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu'nun (DDGF) kurulduğunu ilan etti. Tarih, 10 Kasım 1945...

DDGF kuruluşundan bu yana gerek nicel, gerekse de nitel olarak gittikçe güçlendi. Milyonlarca genç insanı bağrında topladı. Bugün DDGF'nin 100'ü aşkın ülkeden, 200'ü aşkın üye örgütü vardır. (DDGF yalnızca sosyalist örgütlerden oluşan bir federasyon olmadığından bir ülkede birden fazla üyesi olabilmektedir.) Bilindiği gibi DDGF'nin ülkemizde üyesi yoktur. Başta Sosyalist Gençlik Birliği olmak üzere DDGF'ye üye olmak isteyen örgütler vardır. Ancak gerici maddelerle donanmış Dernekler Yasası bunu gerçekleştirmeyi engellemektedir. Ama pek iyi bilinir ki genç sosyalistler için enternasyonalist olmak, dünya gençliğinin uluslararası mücadelesinden yana olmak bir örgüte üye olmaktan çok daha derin, çok daha anlamlı bir şeydir. Şu ya da bu burjuva yasası, üye olmayı engelleyebilir, ama şu ya da bu burjuva yasası enternasyonalist olmayı engelleyemez. Hiçbir burjuva yasası beceremez bunu. İşte bunun için genç sosyalistlerin yüreği dünya gençliğiyle ve onların örgütü DDGF ile çarpmaktadır, çarpacaktır.

Demokratik ve sosyalist gençlik örgütlerini bünyesinde toplayan DDGF dışında bir diğer uluslararası gençlik örgütü de Uluslararası Öğrenci Birliği'dir. UÖB 2. Savaş sırasında faşizme karşı kahramanca mücadele eden Dünya öğrenci gençliğinin gelenekleri üzerine kurulmuştur. 1946'da Prag'da toplanan I Dünya Öğrenci Gençlik Kongresi, aynı zamanda UÖB'nin kuruluş kongresi olmuştur. UÖB şimdi öğrencilerin en büyük ve en militan anti-emperyalist ve demokratik uluslararası birliğidir.

Uluslararası öğrenciler birliği ve DDGF her yıl Kasım'ın 10'undan başlayarak 17'sine kadar süren ve Uluslararası öğrenci günü ile sona eren barış ve ulusal bağımsızlık için uluslararası öğrenci haftasını beraberce kutlarlar. Bu hafta gençliğin ırkçı-şoven, militarist eğitime karşı nefretini hepbir ağızdan haykırdığı gündür. "Ben"i felsefe yapmış kapitalist eğitim düzenine karşı, tüm dünya gençliğinin "hep beraber" tepkisidir. Bu hafta Dünya gençliğinin sosyalist sistemle, kapitalizmin kalalerindeki işçi sınıfı ile, ulusal kurtuluşçu güçlerle dayanışmasının simgeleştiği bir haftadır. Bu hafta da sosyalist ve ilerici gençler birlikte mücadele bayrağını yükseltirler.

Elbetteki sosyalist ve kapitalist ülkelerin gençliği uluslararası öğrenci haftasını beraberce kutluyorlar. Ama kuşkusuz farklı ortamlarda kutluyorlar. Bir yanda büyük üretim ve dolaşım araçlarının özel mülkiyetine dayalı kapitalist toplumun sömürü çarkları altında ezilen; "kendini kurtar yeter" temel felsefesiyle uyumlu bir düzen adamı olması için eğitilen, başka uluslara düşmanlık aşılanan bir gençlik. Diğer yanda ise toplumsal mülkiyet temeli üzerinde, toplum ve bireyin çıkarlarının birliği üzerine eğitilen sömürüden uzak yaşayan, bilimsel ve teknolojik ilerlemenin tüm nimetlerinden yararlanan, kültürel ve sportif gelişmesi için önünde ne sömürücülere hizmet etme şartı ne de sömürücü çocuğu olma gereği olmayan, 10 Kasım'ların resmi olarak kutlandığı sosyalist ülkelerin gençliği.

DDGF'nin kuruluş günü olan 10 Kasım ve Uluslararası Öğrenci Gençlik Haftası ülkemizde bu yıl geçmiş yıllara nazaran daha yaygın olarak kutlanıyor. Bunu sınıf mücadelesinin gelişiminin bir göstergesi saymak gerekir. Ancak eksiklikler zaaflar da az değil. Önce şunu belirtelim. Öğrenci gençlik haftasını kutlayacak bir öğrenci örgütü yok ülkemizde. Kısa sürede de oluşacak gibi gözükmüyor. İlerici ve devrimci gençlik örgüt ve çizgiler henüz bu eksikliği bilinçlerine dahi çıkarmış değil, ya da faydacı yaklaşımlar bu meseleyi geçiştirmelerini gerektiriyor. Hâlâ daha ülkemiz öğrenci gençliğinin örgütlenmesi konusuna ambargo koymak, dev aynasından bakarak sorunu bahanelerle geçiştirmek gençlik hareketine zarar vermekten başka birşey değildir.

Evet tüm tahripkar davranışlara karşın DDGF'nin kuruluşu ve Uluslararası Öğrenci Haftası bu yıl daha yaygın kutlanıyor. SGB şubelerinin kutlama toplantıları yapacağını ayrıca Ankara'da SGB ve DHKD'nin destekleyeceği bir kapalı salon toplantısı yapılacağını öğrendik. Böyle uluslararası önemi olan bir günde ezen ve ezilen ulusların sosyalist gençlerin katılacağı bir toplantıyı olumlu olarak değerlendiriyoruz.

İşçi sınıfının büyük öğretmeni Lenin bir tane gerçek enternasyonalizm çeşidinden söz ediyor. "Kendi ülkesindeki devrimci mücadelenin gelişmesi için tüm yüreğiyle çalışmak ve nerede hangi ülkede olursa olsun bu devrimci çizgiyi olanakların elverdiği tüm şekillerde desteklemek." O halde Türkiyeli genç sosyalistler herşeyden önce kendi alanlarında ki devrimci mücadeleyi yükseltmekle yükümlüler. Yani gençliğin mücadelesini doğru ilkeler temelinde yükseltmekle yükümlüler. Sınıf mücadelesi gittikçe keskinleşiyor. Keskinleşen mücadele toplumsal bir kategori olan gençliğe de aynen yansıyor. Genç sosyalistlerin önüne yeni ve çözümü zor sorunlar çıkarıyor. Eski ve yeni sorunlar üst üste biniyor. Tüm bu sorunları çözebilmek için olanca çabayı harcamak gerekiyor. Bu sorunlar içinde diğer ilerici, devrimci gençlik örgütlerini de ilgilendirenler az değil. Ama şunu hiç unutmamak gerekir ki sosyalist gençliğin gücü ve yol gösterciliği olmadan diğer gençlik kesimlerini "ikna etmek" mümkün değildir. Bu nedenle, önümüzdeki dönem birincil görev yine Sosyalist Gençlik Birliği'ni güçlendirmek, genç işçiler temelinde kitleselleştirmek olacaktır.

Anti-faşist mücadele ve güçbirliği eksiklik ve aksaklıklarına rağmen giderek güçlenmektedir. Gençlik ise faşist tırmanışın kendisine hedef seçtiği başlıca alanlardandır. Ayrıca birçoközel sorunu vardır. Öğrenci gençliğin akademik demokratik örgütü yoktur. Örgütlenmemiş ama toplamsul ağırlığı olan siyasi çizgiler vardır. Dolayısıyla anti-faşist gençliğin özel güçbirliğini de sağlamak önümüzde başarılmayı beklenen bir görevdir.

Öğrenci gençliğin politikleşmesi ile örgütlenmesi zıt görünümlüdür. Bu büyük zaafın giderilmesi ve öğrenci gençliğin birim dernekleri temeline dayalı federasyonlaşmasının gerçekleştirilmesi gerekmektedir.

Kuşkusuz tüm bu görevler kısa sürede başarılacak cinsten değildir. Uzun bir süreç alacaktır. Ama kesin olan birşey var. Genç sosyalistlerin güçlerinin üzerindeki fedekarlıkları bu süreci kısaltacaktır. Ve gelecek 10 Kasım'ı, Uluslararası Öğrenci Gençlik Haftasını, çözüm bekleyen konularda bir hayli ileri adımlar atmış olarak, daha güçlü, daha yaygın olarak kutlayacağız.

Yaşasın DDGF ve UÖB!
Yaşasın Dünya Gençliğinin Emperyalizme, Tekellerin Egemenliğine, Irkçılığa, Şovenizme ve Militarizme Karşı Militan Dayanışması!

genç SOSYALİST

Sahibi: M.A.Ayan, Sorumlu Müd. H.M. Yalçın, Adres: Cağaloğlu, Başmuhasip Sok. NO. 10/11 - İSTANBUL; Yazışma Adresi; Menekşe Sok. No. 21/5, Demirtepe - ANKARA. Abone: 6 Aylık 35 TL. 12 Aylık 75 TL. Dizgi: ÇIĞ Yayıncılık, Baskı: Daily News Web Ofset Tesisleri, ANKARA

Gideceği Yer: ....